

ЗАВОД ХОЛОДИЛЬНИКІВ ПЕРЕЇХАВ ДО ВІННИЦІ **с.4**

СЕРЕДА
28 вересня 2022

№39 (1604)

20MINUT.UA

ПІД «КАЙФОМ» ЗБИВ ХЛОПЦІВ **с.5**

10⁰⁰ грн
1 блок

Газета є членом Всеукраїнської Газетної Асоціації

ПОЛОГОВИЙ №2 ЗАКРИВАЮТЬ

► Медики пологового будинку №2 прийшли до міської ради поговорити про долю свого медзакладу. Пришли, незважаючи на погрози від керівництва про звільнення

► Але конкретних відповідей не отримали — лише дізнались про власну збитковість, про приєднання до іншої лікарні і про можливе працевлаштування

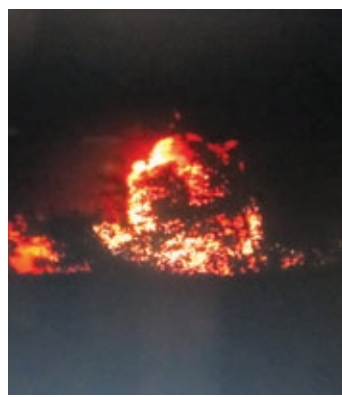
с.3

СТАРТУЄ «НАРОДНИЙ БРЕНД 2022»

► «Народний бренд 2022» цього року змінює свій формат, але продовжує працювати разом з усією країною. Розповідаємо, що потрібно, щоб стати учасником, як буде проходити голосування і визначення переможців

с.16

П'ЯТЬ РОКІВ ТОМУ ГОРІВ АРСЕНАЛ У КАЛИНІВЦІ

► Через диверсію понад 20 тисяч тонн боєприпасів втратили за одну ніч на арсеналі у Калинівці. Загальна сума збитків склала 5,9 мільярда гривень. Що відбувалося тієї ночі, згадує журналіст RIA

с.10

РЕКЛАМА

Передплати газету RIA онлайн на сайті Укрпошти

Швидко та без черг
Сплачує картою, за реквізитами або коштами «ЕПідтримка»*

Підтримка

* Потрібна допомога? Дзвоніть 093 006 2232, розкажемо як оплатити картою «ЕПідтримка»

peredplata.ukrposhta.ua

УКРПОШТА

★ КВАРТИРИ ВІД ★

18500 грн

с. м. Стрижавка, вул. Київська, 224
097 003 3337, 093 000 3337

КЕМПІНГ СІТІ

найкраща ціна

ДУМКА

ТАЙСА ГАЙДА
ГРОМАДСЬКА ДІЯЧКА

Ми — не вони!

Ми знаємо, що життя кожного нашого воїна — безцінне. Тому Україна бореться за повернення кожного свого полоненого. Тому українці по усьому світі виходять на акції з вимогою звільнити полонених, моляться за кожного бійця, плачуть над загиблими в Оленівці, і скидаються на лікування тим, хто повернувся.

У них 10 років кожному, хто здається в полон.

Це вже було. У радянському союзі. Для них з того часу нічого не змінилось. «У нас нет военнопленных, у нас есть предатели родины».

Цю цитату приписують сталіну. Але не важливо, хто її сказав. Вони це сповідують. Віру у те, що людське життя — не важливе. Що треба засівати горами трупів чужою землею за чийсь нелюдський безумний імперський ідей.

Ця, прости Господи, недоімперія просто копіює все найгірше з тоталітарних режимів. У Радянському Союзі здачу в полон противникові вважали дезертирством і зрадою, тому військовополонені, які вижили, зазнавали нових переслідувань.

Наказ Ставки Верховного Головнокомандування № 270 від 16 серпня 1941 р. визначав здачу в полон як дезертирство і «зраду батьківщини». Покарання за це зазнавали не лише військовослужбовці, а й члени їхніх родин: сім'ї командирів і політпрацівників належало арештовувати, а родини полонених солдатів — позбавляти державної допомоги.

Тільки уявіть собі цю цифру. Із 1836562 радянських військовополонених, які вижили й повернулися на батьківщину, 233400 були засуджені й відбували покарання в таборах ГУЛАГу, понад 600000 примусово працювали у так званих робочих батальйонах. Я впевнена, що нічого з тих пір не змінилось. І тих, хто був у полоні і повернувся в росію, буде чекати те ж, що їх дідів 80 років тому.

Ми зберігаємо і розказуємо їх історії, щоб ви пам'ятали. Що між нами є різниця. І завжди була! Тому ми — не вони.

ТЦ ПЕРЕД РИНКОМ. ЧОМУ НЕ БУЛО ОБГОВОРЕНЬ?

Ми дізналися ■ Перед ринком планують будувати 4-поверховий торговельний центр. Для цього в замовника будівництва є ділянки, на яких нині розміщена стоянка і прохід до базару. Підприємці з ринку проти новобуду. Мають питання до влади, серед яких: «Чому не було громадських обговорень можливості будівництва ТЦ?» Отримали відповідь

ВАЛЕРІЙ
ЧУДНОВСЬКИЙ, RIA,
(063)77583334

У випуску газети RIA № 38 від 21 вересня ми писали, що у підприємців з ринку є три конкретних питання до місцевої влади: як земля перед ринком була виведена з комунальної власності; чому не було громадських слухань щодо нового будівництва ТЦ; і коли продавали землю перед ринком, чому їх не повідомили про торги?

Ми оформили питання в інформаційний запит та надіслали його до виконкому Вінницької міської ради. Далі читайте відповіді посадовців.

ПРОХІД ДО РИНКУ БУДЕ ЗАБУДОВАНИЙ?

За кадастровою мапою дві земельні ділянки, на яких автостоянка, у приватній власності. Їх продали з аукціону? Коли він відбувся? Хто дозволив продаж? Скільки було учасників та скільки заплатили за ці ділянки у бюджет громади?

«Аукціон з продажу права власності на земельні ділянки 0510100000:03:002:0155, 0510100000:03:002:0156 не проводився».

Товариству «АВМ АГРОІНВЕСТ» (власнику ділянок перед ринком — авт.) також була передана в оренду земля, на якій нині є прохід до ринку. Ця ділянка також буде забудована?

«За даними Єдиної системи у сфері будівництва на земельних ділянках з кадастровими номерами 0510100000:03:002:0180, 0510100000:03:002:0155 та 0510100000:03:002:0156 Державною інспекцією архітектури та містобудування надано до-

звіл на виконання будівельних робіт від 12 серпня 2022 року №ІУ013220811486 стосовно об'єкта «Нове будівництво торговельного центру з підземним паркінгом по проспекту Коцюбинського, 13-А, 13-Б у місті Вінниці», клас наслідків СС3, замовник ТОВ «АВМ АГРОІНВЕСТ» (код ЄДРПОУ 44370994)».

Примітка від автора. За відповіддю посадовців міськради дозвіл на будівництво видавала державна інспекція з Києва. На паспорті об'єкта, що розміщений біля ринку, вказано, що дозвіл на будівництво дав Вінницький департамент архітектурного контролю.

Чому перед початком підготовчих робіт до будівництва ТЦ

Замовник будівництва ТЦ отримав дозвіл на забудову всієї території перед ринком. Чи залишиться прохід до базару — невідомо

не було організоване громадське обговорення щодо можливості спорудження цього об'єкта?

«За постановою уряду № 1236 (перелік обмежень через ковід — авт.), з метою уникнення масового перебування мешканців та для нерозповсюдження захворювання, заходи з зазначеного питання не проводились».

Примітка від автора. Попри ковідні обмеження та війну, міська влада у серпні 2022 року провела щонайменше два громадських обговорення: про план забудови Бригантини та околиці П'ятничан. Обидва з цих заходів відвідали від 100 вінничан, що можна вважати «масовим перебуванням мешканців».

Підприємці з ринку 19 вересня вийшли на протест. Причиною стало повідомлення про обмеження руху на проспекті Коцюбинського, перед Центральним базаром

Чи мали повідомити підприємців із Центрального ринку про продаж землі перед ринком? Чи запрошували їх також на аукціон?

«Чинним законодавством не передбачено окреме повідомлення фізичних чи юридичних осіб, що діють по сусідству, про проведення земельних торгів на земельну ділянку».

ЗЕМЛЯ ПІД ТЦ НАЛЕЖАЛА ФІРМИ ДРУЖИНИ МЕРА

Раніше, нагадаємо, ми розповідали, що власником землі та замовником будівництва ТЦ перед Центральним ринком є вінницьке товариство «АВМ Агроінвест». Компанію було засновано у Вінниці трохи більше, ніж рік тому — у квітні 2021-го.

Землю перед ринком вони придбали 5 липня 2021 року. Набули право власності через договір купівлі-продажу. Хто був попереднім власником? У держреєстрах таких даних немає.

Колеги з вінницької «Агенції журналістських розслідувань» раніше з'ясували, що ділянки перед Центральним ринком, на яких розміщена стоянка, належали товариству «Вітеком».

Серед співвласників компанії — дружина міського голови Наталія Моргунова. Точніше, вона була серед співвласників «Вітеком». За два дні після продажу землі перед Центральним ринком, 7 липня 2021 року, Наталія Моргунова вийшла зі складу бенефіціарів.

Підприємці з Центрального ринку неодноразово наголошували, що земля і сам майбутній торговельний центр належить Вінницькому міському голові Сергію Моргунову.

Такі заяви досі не мають документального підтвердження, однак тепер є опосередковані докази, що оточення міського голови все ж було дотичне до цього новобуду.

Замовник будівництва ТЦ, відгукніться!

Ми готові надати слово компанії «АВМ Агроінвест», яка є замовником будівництва торговельного центру, щоб висвітлити їх позицію в цій історії.

Зокрема, журналіст хоче дізнатись відповіді на питання: наскільки близько буде розташований їх об'єкт до ринку; чи передбаче-

на забудова головного проходу до базару та як вони реагують на заяву від підприємців з ринку, що ті «ні в якому разі не допустять нового будівництва»?

Проте, на жаль, «АВМ Агроінвест» не відповідає на дзвінки, за тими контактами, що закріплені за нею у держреєстрах.

МИ ЗАПИТАЛИ ВІННИЧАН

Чи потрібно будувати торговельний центр перед Центральним ринком?

ІГОР ДУБ
— Наш базар, це купи-перепродай. Навіть Польща, колись утикана базарами, цього позбулася. Проте і ТРЦ на кожному кроці не потрібні.

ТЕТЯНА БАГЛАЙ
— Чому під час війни потрібне будівництво? Є зайві гроші, то організуйте пошив термобілизни військовим, якісної форми тощо.

МАРИНА ГОНДЗЕЛЬ
— Базар — це релакс, де можна поспілкуватися, можна скинути ціну, і взагалі це можливість заробити гроші людям різного віку, а що в ТЦ?

ІВАН СОБУЗУК
— Влада вже дістала — втиху приватизували частину ринку, ліплять туди ТЦ. Пора зібратися та вимагати у прокуратури розслідування цих діянь.

МАРИНА ВІННИЦЬКА
— Я проти ТРЦ. Їх і так забагато. А ті, що були збудовані та відкриті — зараз стоять наполовину порожні. Нема кому і немає за що зараз купувати.

СВІТЛАНА ПИРОЖОК
— ТЦ має бути й буде. Не витрачайте дарма сил. Я вже проходила це у 2006 році, коли розганяли стихійний ринок на Коцюбинського.

«ДОНЕСІТЬ ДО МІСЬКРАДИ — ЗА ПОЛОГОВИЙ №2 БУДЕ ВІЙНА»

Реформа ■ Медики пологового будинку №2 прийшли 26 вересня поговорити з депутатами стосовно долі свого медзакладу. Пришли, незважаючи на погрози від керівництва про звільнення. Але конкретних відповідей не отримали — лише дізнались про власну збитковість, про приєднання до іншої лікарні і про можливе працевлаштування

АЛЬОНА РЯБОКОНЬ,
RIA, (067)4333535

Лікарі прийшли не всі. Більшість була на роботі. Ті, хто прийшов, можуть роботу втратити. Підтримували медиків також небайдужі вінничани, які народилися в пологовому будинку №2, які народжували там і збираються там народити.

До мітингуючих вийшов Олександр Шиш, головний лікар міста, і повідомив, що пологовий будинок №2 об'єднують з «Центром матері і дитини».

— До «Центру матері і дитини» приєднують і всі будівлі, і весь персонал, — зазначив Шиш. — Так звучить рішення виконавчого комітету.

— Покажіть нам це рішення, — в свою чергу попросили лікарі. — Покажіть нам папір, де написано що будівля буде збережена, медперсонал буде збережений, адже ви все кружляєте навколо.

Та конкретної відповіді не було, лише що медиків вислухають, відносно їх побажань щодо працевлаштування.

— Ми хочемо народжувати в другому пологовому, на Коцюбинського, — звернулися до Олександра Шиша люди. — Ми зможемо там народити?

— Сьогодні жінка може сама обрати, де їй народжувати, тож і вам ніхто не заважає, — говорить Шиш.

— Але нам кажуть, що у вересні пологовий закриють, — кажуть люди.

— Вже вересень, — відповідає Шиш.

Знову в натовпі вигуки, незадоволені, розгублені, роздратовані...

— Але ви донесіть до людей, що сидять там, — кивають в бік міськради. — Що за другий пологовий будинок буде війна.

ЦЕ БУДИНОК ПАМ'ЯТІ

Представник ініціативної групи Наталія Гайструк, професорка кафедри акушерства та гінекології Вінницького медуніверситету зазначила, що права медичного колективу були порушені. У спілкуванні з Олександром Шишом професорка наголосила, що діяльність міської ради змусила медиків до правових дій. Тому на сьогоднішній день зареєстровано кримінальне провадження за кількома статтями. Зокрема: «Зловживання посадовим становищем», «Шахрайство».

— Ви приймаєте рішення на знищення безоплатної ме-

дицини, — говорить Наталія Гайструк. — Ви приєднуєте пологовий будинок №2 до Центру матері і дитини, який має борг в три мільйони. Він (пологовий будинок №2 — прим. авт.) був створений в 1937 році, і за цей час там народилися тисячі вінничан. Цей будинок вистояв під Другою світовою війною, коли у квітні 1942 року викидали з вікон єврейських матерів і дітей. Це будинок пам'яті, який сьогодні опинився біля місця, де російські ракети знищили матерів і дітей. Будинок, який приймав під час ракетного обстрілу тих, хто бігли туди врятуватися.

МИ НЕ ЗРУЧНІ

За словами Світлани Вільчинської, лікарки-акушерки другого пологового, в міській раді їм дали зрозуміти, що державні заклади місту не потрібні, потрібні приватні.

— Ніхто не вірив, що таке може трапитися, тим паче напередодні ювілею, — говорить лікарка. — Тип паче заклад має історію, це колись був єврейський пологовий будинок, це був елітний пологовий будинок. До речі, Гройсман народився в нашому пологовому, і я була його акушеркою.

Медики кажуть: «Державні закривають, приватні відкривають» і додають: «Всі знають що на тій вулиці будувється вже другий приватний пологовий будинок, а один вже відкритий».

— А ми заважаємо, хоч і маємо гарні умови, можна сказати найкращі з усіх пологових міста, і по санітарній частині, і з огляду професійності медиків, — говорить Світлана Вільчинська. — Але нам сказали, що до нового року ми не будемо працювати. Ми запитували: «Яка буде доля колективу?» Але чіткої відповіді ніхто не дав. Лікарі розказують про зменшення кількості пологів, і про те, що ми станемо збитковими. Я думаю, нас закривають через те, що ми не зручні.

ПОЛОВИНУ ЗВІЛЬНЯТЬ

За словами Олени Верлан-Кульшенко (це єдиний депутат міської ради, яка приймає депутатську участь у справі щодо пологового), є проект рішення Вінницької міської ради про ліквідацію юридичної особи «ПМП Вінницький клінічний пологовий будинок №2». При тому, що даний колектив на початок 2022 року мав п'ять мільйонів додаткових коштів, які вони заробили.

— Ліквідація юридичної осо-

би завжди супроводжується скороченням штату персоналу, це трагедія, а в умовах війни тим паче, — говорить пані Олена. — Цей колектив протягом двох місяців намагався з'ясувати свою перспективу і долю. Два місяці вони вели переписку з міськрадою, яка звелася до: «Нічого не можемо вам сказати, працює робоча група, здійснюється моніторинг».

Як каже Олена Верлан-Кульшенко, на сьогоднішній день колективу відмовили отримати дані моніторингу, письмово написали, що «через велику кількість документів, на це потрібно ще 20 днів».

У жовтні пологовому буде 85 років. Але якщо його приєднують до Центру матері і дитини, фактично цього закладу не стане

— Але якщо ці дані знаходяться так важко і глибоко, що тоді підготовлено для аргументів на сесію міської ради, яка відбудеться цієї п'ятниці, 30 вересня? — запитує депутатка і продовжує. — На сьогоднішній день ми маємо вже ліквідовану стоматологічну лікарню, медперсонал цієї лікарні складав 147 осіб, працевлаштували лише 47, а 100 людей опинилися на вулиці. Знаєте, складається така дивна і своєрідна система. Про стоматологію, коли приєднали до багатофункціональної лікарні, говорили, що вони там будуть розвиватися. А тепер багатофункціональну лікарню оголосили банкрутом (борг 10 млн грн) і

До міськради прийшли не тільки лікарі, але й жінки. «Ми хочемо народжувати в другому пологовому, на Коцюбинського», — казали вони

приєднують до першої клінічної лікарні. То що це за пірамідка така? Який тоді сенс у розвитку медицини, якщо ми весь час приєднуємо заклади до тих, що мають борги.

ДЛЯ ЧОГО ТАКА ТАЄМНИСТЬ

— Колективу не дали шансів ні на власну реструктуризацію свою, ні на проведення власних дій, для того, щоб зберегтися, і закривають заклад напередодні його 85-річчя, — говорить пані Олена. — І чому це робиться на такому таємничому рівні, коли колектив протягом двох місяців

Доля пологового майже вирішена

Після мітингу під міською радою, лікарям стало відомо про останнє засідання медичної ради, де мали проголосувати за реорганізацію пологового №2, і це рішення буде вноситься на сесію. Тож ініціативна група вирішила потрапити на це засідання. Медичну раду розпочав Олександр Шиш словами про те, що підставою для проведення реорганізації закладу стали зміни в законодавстві. Зокрема мова про внесення змін у закон України про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення і постанову уряду 741 про зміни в оплаті праці за надані послуги.

— При оцінці фінансової спроможності були виявлені заклади, які не можуть конкурувати на ринку медичних послуг і найближчим часом можуть стати банкрутами, — сказав Шиш. — Також є вимога про реорганізацію госпітальних округів і створення кластерних медзакладів. У Вінниці їх буде три: кластер екстреної медичної допомоги — це лікарня швидкої медичної допомоги. Кластер, який об'єднає пологові будинки, і кластер, який об'єднає всі багато-профільні лікарні. А враховуючи формування пологових закладів «Лівий берег» і «Правий берег»,

було вирішено приєднати пологовий будинок №2 до Центру матері і дитини.

Окрім того, є офіційна статистика, яка говорить про те, що пологовий будинок №2 збитковий. Для зразка взяли серпень 2022. Надходження пологового будинку №2 було — 3 млн 787 тис. грн. Витрати 4 млн 600 тис. грн. І якщо, наприклад, Центр матері і дитини витратив на заробітну плату 97% коштів, то пологовий будинок №2 — витратив 122%.

Колектив пологового запитав у членів комісії, чому для визначення збитковості закладу взяли лише один місяць, серпень, а не півроку 2022. Чому не взяли до уваги звіт бухгалтера другого пологового, який може повністю зруйнувати міф щодо збитковості закладу? Говорили лікарі про маніпуляції цифрами і про неправдиві дані.

Але, за словами члена медичної ради, і головного лікаря обласної дитячої лікарні Василя Паненка, це лікарі пологового керуються неправильними цифрами. — Адже перше півріччя фінансувалося згідно з глобальною ставкою, яка зумовлена кількістю послуг за попередній період, — говорить Паненко. — На початку року заклад отримав 5,8 мільйона

за 130 пологів. А реально їх було 103 — це статистика НЗСУ. Тобто за 30 пологів держава переплачувала. Якщо реально фінансувати 103 пологи на місяць, то це буде 3,7–3,8 мільйона. А зарплата в закладі — 4 мільйони на місяць. Як заклад може гарантувати надання медичної допомоги, коли питома вага зарплати складає більше 100%, а відповідно до рекомендацій має бути 72–75%. Щоб на залишок можна було купити медикаменти, використати послуги на прання, кисень, вивезення сміття... Вибачте, але це є господарська діяльність закладу. Наостанок лікарі запитали, чому на медичній раді не розглядається питання про фінансову спроможність Центру матері і дитини, адже там є борги і набагато більші, ніж у пологового будинку №2? Чому не дали можливість закладу самостійно провести реорганізацію, та спробувати вирішити свої проблеми? Також лікарі просили дати їм час, щоб медична рада та експерти більш глибоко вивчили ситуацію. Але. Питання про приєднання пологового будинку №2 до Центру матері і дитини винесли на голосування — рішення прийнято. У п'ятницю, 30 вересня, на сесії міської ради за це рішення мають проголосувати депутати.

КОРОТКО

«Маяк» нарощує потужності

■ На заводі «Маяк» створюють нові робочі місця та збільшують обсяги виробництва. Про це інформує Вінницька міська рада.

«Ми також були у підвищеному стані, коли почалася так звана «військова спецоперація». Але ми якось викрутилися, підтягнулися, серед перших почали завозити продукцію новими логістичними маршрутами, — сказав голова правління заводу «Маяк» Василь Терліковський. — Завдяки попиту на наше виробництво та можливості працювати у 2–3 зміни, ми підвищуємо зарплату людям. Думаю, на кінець року можемо мати непогані перспективи — але все залежить від ситуації, яка буде в країні».

Міський голова Сергій Моргунов розповів, що з початку війни «Маяк» не скоротив жодної людини, а 30 містян вже з початку війни працювали на цьому підприємстві.

Вінницький завод «Маяк», нагадаємо, виробляє котли, електрообігрівачі прилади, радіатори, електроплити та іншу продукцію. Перед опалювальним сезоном — це актуальний та затребуваний товар. В асортименті є інфрачервоні обігрівачі, теплові гармати, промислові теплоventильатори тощо. Щороку тут виготовляють 360 тисяч електричних конвекторів.

По 10 тисяч на укриття

■ Фонд «Подільська громада» проводить проєкт «Укриття для життя». В першому було 20 переможців, стільки ж буде у другому. Усі учасники отримають по 10 тисяч гривень на облаштування захисного приміщення у своїй висотці.

Про це розповіли на офіційній сторінці Фонду.

Облаштувати захисні приміщення у своїх багатоповерхових будинках та укомплектувати їх «Пакунами безпеки» з речами першої необхідності зголосилися 63 команди ОСББ, ОСН, КЗ та громадських організацій.

— Під час першого раунду відібрали 20 переможців, які вже уклали договори з Фондом громади «Подільська громада» і отримали фінансування в розмірі 10 тисяч грн (плюс не менше двох тисяч грн співфінансування з власного бюджету), — зазначають у Подільській громаді. — Наразі готуємося до підписання угоди з наступними 20-ма переможцями. Таким чином у рамках проєкту вдасться поліпшити умови в 40-ка захисних приміщеннях, що розташовані у багатоповерхівках Вінниці.

ДО ВІННИЦІ ПЕРЕЇХАВ ЗАВОД ХОЛОДИЛЬНИКІВ

Бізнес-переселенець ■ «УКпостач» з початку великої війни потерпав від обстрілів з боку рф. Завод був за шість кілометрів від Харкова, в місті Дергачі. Аби врятувати персонал та агрегати, компанія переїхала до Вінниці. За літо сюди перевезли 600 фур зі станками та готовою продукцією. Як відновили виробництво у Вінниці, скільки мають робітників та чи треба ще людей у штат?

ВАЛЕРІЙ ЧУДНОВСЬКИЙ,
 МИХАЙЛО КУРДЮКОВ, RIA,
 (063)7758334

Раніше ми розповідали про досвід релокації харківського підприємства «Сталекс», яке навесні перезапустилося у Вінниці. Але, як виявилось, у нашому місті працює ще один завод із Харківщини.

Це підприємство «УКпостач», що є частиною холдингу UBC Group. Як і на вінницькому заводі Green Cool, тут також випускають холодильне обладнання.

— От тільки ми з'явилися раніше, ніж «Грін Кул». Цей завод у Вінниці побудували, власне, тому що ми не могли повністю задовольнити попит на ринку холодильного обладнання, — сказав керівник філіалу UBC Ритейл та заводу «УКпостач» у Вінниці Антон Каленюк.

Але у 2022 році, через постійні обстріли з боку рф, «УКпостач» був змушений переїхати якомога далі від лінії фронту.

«ВОДІІ ФУР БОЯЛИСЯ ЇХАТИ ДО НАС»

— Наше основне виробництво знаходилося в Дергачах. Це за шість кілометрів від Харкова. Ми могли працювати тільки до 14.00, а далі, як за графіком, регулярні обстріли та прильоти. Бойові дії тривали за 100–150 метрів від нашого заводу, — сказав керівник філіалу заводу «УКпостач» у Вінниці Антон Каленюк.

Щоб врятувати персонал, виробничі лінії, наприкінці травня у компанії ухвалили рішення про переїзд у більш безпечний регіон. Обрали Вінницю, бо вона має гарне географічне розташування і тут вже діє частина UBC Group.

Процес переїзду був дуже важким. Через обстріли росіян до них боялися приїжджати водії фур. Часто вантажівки розвертали українські військові на під'їзді до Дергачів, знову ж таки через небезпеку обстрілів від росіян.

А коли влітку ЗСУ почали тиснути окупанта від Харкова, то процес переїзду поживився.

— Загалом, ми перевезли товару та обладнання на 600 фурах, — сказав Каленюк. — Першу продукцію у Вінниці ми випустили 15 серпня. Підготували замовлення для клієнтів з країн Прибалтики. А так ми зараз активно нарощуємо темпи виробництва і плануємо запустити ще одну лінію складання.

ОСКОЛКИ СНАРЯДІВ НА ПАМ'ЯТЬ ВІД РОСІЯН

У Вінниці харків'яни створили філію свого заводу. Підприємство займає чимале приміщення, в якому є й цехи, і склади. Тут втілюють повний цикл виробництва холодильного обладнання — пиво охолоджувачів та торгово-холодильного обладнання. Фактично, до заводу привозять тільки рулони металу, які тут ріжуть на заготовки, скріплюють, фарбують та наповнюють необхідним начинням.

Після перевірки, готову продукцію запаковують і накопичують на складі. Звідти сформовану партію відправляють до замовника.

— Деяке наше обладнання отримало ушкодження від атак росіян, — каже Антон Каленюк і вказує на дверцята одного з агрегатів. Вони мають наскрізні отвори, які залишилися від осколків артснарядів.

Питаю, чи планують залишити це пошкодження апарату на згадку від «братнього народу»?

В середині жовтня на заводі планують запустити нову виробничу лінію. А це ще 30–40 робочих місць

— У нас такої «пам'яті» повно залишилося в Дергачах. Частина агрегатів нам ще не вдалося вивезти, — говорить керівник філії заводу.

Проходимо повз високу металеву «коробку», яка схожа на бункер. Антон Каленюк із гордістю каже, що це їхня лабораторія, в якій штучно відтворюють температуру і вологість різних кліматичних зон.

— Ми продаємо холодильне обладнання до країн Європи, у Південну Америку, Північну Америку, країни Прибалтики, СНД. Кожному з цих регіонів притаманний певний клімат. І такий апарат нам потрібен, щоб протестувати, чи буде справно працювати наше холодильне обладнання в необхідних умовах. Така лабораторія на всю Україну чи навіть на всі країни ЄС є тільки в нас, — говорить Антон Каленюк.

— Ви назвали чимало країн, де є у вас клієнти. А чи продаєте свою продукцію в росію чи білорусь?

— З росією не співпрацюємо

На «УКпостач» працюють 233 робітники і робітниці. Що цікаво, то більша частина персоналу підприємства саме з Вінниці

з 2014 року. З республікою білорусь розірвали усі контракти після 24 лютого 2022 року, — коротко відповів директор заводу Антон Каленюк.

ВІННИЧАНИ ШВИДКО ВЧАТЬСЯ

Проте завод — це не тільки обладнання чи сировина. Це ще й співробітники. Щодо менеджменту та інженерів, то 99% з них переїхали разом із підприємством до Вінниці. Тоді як тільки 15% від штату працівників погодилися виїхати з Харківщини разом із заводом.

— Для нас це був головний страх, що ми не зможемо тут найняти людей і почати працювати. Але, на щастя, швидко набрали необхідний штат. Загалом тут працює 233 фахівці, з яких 134 — мешканці Вінницької громади. Також працевлаштували переселенців з інших областей України, — розказав директор підприємства Антон Каленюк.

Ще один приємний сюрприз для адміністрації заводу це швидкість, з якою вінничани опанували складання холодильного обладнання.

— Ми очікували, що треба буде 1–2 тижні, аби навчити людей, як складати певну модель. Але наші досвідчені працівники взяли шефство над «новачками», і нові люди вчилися за 3–4 дні, — го-

ворить Каленюк. — Тому ми набираємо темпи по виробництву дуже добре. Навіть краще, ніж прогнозували. Очікували, що за 8-годинну зміну люди будуть збирати не більше 60 одиниць продукції, а на практиці отримуємо 100–150.

БУДУТЬ НОВІ ВАКАНСІЇ

Чи потрібні ще працівники на завод? Антон Каленюк відповів, що поки штат укомплектований.

— Але в середині жовтня ми маємо запускати ще одну лінію складання продукції, тому ми відкріємо ще один добір працівників. Нам потрібно буде орієнтовно 30–40 людей. У планах запустити виробництво ще однієї моделі холодильного обладнання, якого не було в Дергачах, — сказав керівник філії заводу «УКпостач».

— Які потрібно мати мінімальні навички, щоб влаштуватися до вас на роботу? — спитав журналіст.

— Потрібна насамперед голова на плечах і бажання. Ми всьому навчимо, — відповів директор підприємства.

Попри те, що добір працівників ще не оголошений, на підприємство можна прийти й заповнити заявку, що бажаєте тут працювати.

Контакти для довідок: (050)320–79–66.

У Вінниці діє 135 бізнесів, які переїхали до нас

З початку повномасштабної війни до Вінниці переїхали 135 підприємств та підприємців із постраждалих регіонів. Про це повідомили на facebook-сторінці міського голови Сергія Моргунова.

«Наше завдання — допомогти такому бізнесу з адаптацією. Це і пошук площ, налагодження логістичних зв'язків, супроводження на етапі реєстрації. Адже економіка не повинна зупинятись під час війни», — зауважив міський голова Вінниці.

Його заступник, Андрій Очеретний, розповів, що бізнес-пересе-

ленці створили у Вінниці 750 робочих місць.

«З першого вересня до нас доєдналися юридичні та фізичні особи підприємці з Києва, Луганська та Миколаєва. Їх основні напрямки економічної діяльності — це гуртова торгівля фармацевтичними товарами, надання юридичних послуг та комп'ютерне програмування. 82 підприємства вже працюють та підтримують нашу економіку. Важливо, що бізнес продовжує жити й не допускає стагнацію. За нами Перемога!» — йдеться в дописі заступника міського голови.

В ОБОХ ТРАВМИ — ЯК ПІД КОПІРКУ. ВОДІЙ БУВ ПІД «КАЙФОМ»

Трагедія ■ Сергію Данильченку було 19 років, його другові Євгену Семенюку — 20. На них наїхав 37-річний водій, у крові якого виявили наркотики. Євген загинув одразу, Сергій помер дорогою до лікарні в автомобілі швидкої. Що кажуть у поліції?

ВІКТОР СКРИПНИК, RIA,
(067) 1079091

Трагедія сталася у селі Ксаверівка, недалеко від Вінниці. Хлопці вийшли з будинку Євгена і прямували по узбіччю. Будинок батьків Євгена Семенюка поруч з автомобільною трасою Вінниця-Хмельницький. Хлопець проживав у ньому з дитинства. З малих років навчений правилам поведінки біля траси з інтенсивним рухом транспорту.

Хлопці йшли уздовж дороги по тій стороні, де будинок Семенюків. Вони не переходили трасу. Автомобіль налетів на них ззаду... Машина їхала зі сторони Хмельницького у напрямку Вінниці.

ЧОМУ НЕ ЗАКРИЛИ ДОСТУП ДО САЛОНУ?

До рідних загиблих надходить інформація, що підозрюваний у вбивстві намагається перекласти свою вину на хлопців.

— Тільки в чому винні мій син і його друг, мені зовсім незрозуміло, — розповів журналісту RIA батько Євгена Василь Семенюк. — В тому, що вийшли на вулицю? Він (водій — авт.) каже, перебігали через дорогу? Але ж їх збили на правій стороні, там, де вони йшли. На цій стороні лежало тіло. В обох травми, як під копірку. Одяг розірваний ззаду. Значить, удар був у спини.

За словами співрозмовника, версій водій «малює» багато. І про те, що його осліпив зустрічний транспорт, і що ніби стався серцевий напад. Тільки мовчить, що був під наркотиками. На це вже є підтвердження. І не каже, на якій швидкості їхав.

— Він не їхав, а летів. Думаю, що поліцейські вже зняли записи з відеореєстратора. Вона стоїть при в'їзді в село зі сторони Хмельницького, звідки їхав автомобіль, — каже батько Євгена. — Коли її встановили, багато тих, хто за кермом, почали «скидати» швидкість, але не всі.

Рідні загиблих наводять ще один факт, який свідчать, що водій автомобіля всіляко намагається виправдатися.

Родич Семенюків — Віктор Довгий їздив до Вінниці і був присутній під час дослідження наявності у крові кермувальника заборонених речовин. У цей час до лікарні зайшов чоловік. Сказав, що він військовий. Потім пан Довгий чув його телефонну розмову. Комусь розповідав версію трагедії: мовляв, хлопці вибігли на трасу під час обгону і таким чином потрапили під колеса.

До речі, на місце аварії приїжджала жінка, з якою водій раз-по-раз обіймався.

— Тільки згодом зрозумів, для чого вони це роблять, — продовжує Василь Семенюк. — У такий спосіб обмінювалися інформацією, щоб присутні не чули, про що говорять. Потім мені казали земляки, що вона забирала якусь сумку з салону автомобіля. Сам я цього не бачив, але якщо так було насправді, чому поліція не закрила доступ до салону?

«ТУТ ЖЕНЯ ЛЕЖИТЬ...»

Василь Семенюк був разом із сином і його другом Сергієм майже до останніх хвилин їхнього життя. У той день хлопці допомагали йому заносити картоплю у погріб. Коли роботу закінчили, батько попросив сина підсобити у ще одній справі.

— Ми зараз повернемося і допоможемо, почекай хвилин десять, — відповів Євген і хлопці вийшли за ворота.

— Чому я не затримав їх ще на якусь хвилину? — докоряє собі тепер чоловік. — Ще б про щось запитав, чи якийсь анекдот розповів...

Невдовзі, як хлопці пішли, пан Василь почув якісь звуки, що долинули з вулиці до будинку. Каже, біля них стільки транспорту проїжджає, що вже звикли до шуму.

За лічені хвилини після того зателефонувала дружина. Запитала,

де син? Сказала, що його телефон не відповідає. Жінка просила, аби їй допомогли нести сумку.

Пан Василь вийшов назустріч дружині. Неподальк від їхнього будинку побачив людей. Він ще не знав, що саме там лежав мертвий їхній син Євген, а трохи далі — його друг Сергій. Пізніше дізнався, що Сергій після наїзду ще подавав ознаки життя, але помер дорогою в лікарню в автомобілі швидкої допомоги.

— Спершу я навіть не пішов туди, де зібралися люди, — говорить пан Василь. — Уже стемніло. Годинник показував майже о пів на дев'яту, а в мене ще була робота по господарству. Дружина каже, піду, подивлюся, що там сталося.

Такого страшного повідомлення по телефону, як у той вечір, пан Василь не чув у своєму житті.

Телефонувала дружина. Сказала, тут Женя лежить... Далі почув гріке ридання.

Я ТУТ МАШИНУ РОЗБИВ...

Від побаченого на місці трагедії у пана Василя потемніло в очах. Каже, бачив людей, чув їхні розмови, але все здавалося, ніби в тумані.

Поліцейські не могли підступитися, бо собака нікого не підпускав до тіла. Тварину відганяли. А він знову повертався

Його односельці хотіли роздерти якогось чоловіка. Василеві сказали, що це той, хто сидів за кермом автомобіля, який наїхав на сина і його друга Сергія. Поліція не дозволила людям вчинити самосуд.

Водій постійно комусь телефонував. Часто повторював: «Приїжджай, я тут машину розбив». Від почутого присутні на місці трагедії не приховували свого гніву.

— Уявляєте, що це за людина? — продовжує Василь Семенюк. — Вбив двох хлопців, а говорить тільки про те, що він машину розбив. Не підійшов ні до мене, ні до дружини. Жодним словом не обмовився про свою вину. Я вже не кажу про вибачення. Його хвилювало тільки те, що машину розбив.

Про причину такої поведінки батько Євгена дізнався пізніше, коли йому повідомили, що водій перебував під наркотиками. Каже, на це є підтвердження з

Євген Семенюк (ліворуч) і Сергій Данильченко були як брати. Хлопці товаришували з дитинства, після закінчення школи навчалися в одному училищі, разом працювали...

лікарні, де проводили аналіз. Там був присутній їхній родич — Віктор Довгий. Він особисто чув від лікаря повідомлення про результати аналізу.

Мій співрозмовник наводить ще один факт. Ніби для порівняння. Його син Євген дуже любив тварин. У них у дворі живе собака. Вона весь час ходила за Євгеном, як кажуть, по п'ятах.

— Як тільки це сталося, собака прибіг на місце трагедії, ліг біля Жені і ні з місця не зрушив, — розповідає пан Василь. — А в цього нелюда ні краплі совісті. Собака виявився більш співчутливим за людину. Поліцейські не могли підступитися, бо собака нікого не підпускав до тіла. Тварину відганяли. А він знову повертався до свого мертвого друга. Залишався біля нього доти, доки хлопця не забрали.

УЖЕ БУВ ЗАСУДЖЕНИЙ

Запитую Василя Семенюка, чи розмовляв він з тим, хто наїхав на сина і його друга?

Каже, не було в нього розмови.

Збирають підписи про влаштування огорожі

Після страшної трагедії у Ксаверівці місцеві жителі організувалися і збирають підписи до голови територіальної громади і Служби автомобільної дороги. Люди просять встановити «відбійник» між проїжджою части-

Батько ледве стримував себе, аби не наблизитися до того чоловіка. Інакше та розмова могла б закінчитися непередбачуваними наслідками.

Чув, як той пояснював поліцейським, що він із Шепетівки Хмельницької області, що нібито має відношення до військової служби. То він говорив, що їхав у Вінницю з якимось дорученням, а трохи пізніше у нього було нове пояснення — нібито поспішав на зустріч з нареченою, з якою мав одружитися.

— Нас абсолютно не цікавить, куди і чому він їхав, — говорить Василь Семенюк. — Дітей цим не повернеш. Нас цікавить тільки одне — справедливості покарання. Це те, чого ми добиваємося зараз і добиватимемося надалі.

Батьки загиблих дізналися, що водій раніше уже був засуджений з умовним відбуттям покарання.

Але цей факт їх теж не цікавить. Пан Василь повторив ще раз: для них важлива тільки справедливість у розслідуванні й покаранні винного.

ноу і узбіччям автодороги, а також облаштувати тротуар. Про це повідомив Вадим Довгий. Каже, після трагедії люди бояться ходити по тій частині узбіччя. Якщо йдуть, то весь час озирються...

Ознаки наркотичного сп'яніння підтвердили одразу

Офіцер відділу комунікації обласної поліції Вадим Кобзар підтвердив той факт, що у крові водія виявлено сліди наркотиків. За його словами, це було встановлено одразу після трагедії. Мультитест провели в одному з лікарняних закладів.

— Результати дослідження типу наркотиків поки що не готові, — уточнив Вадим Кобзар.

Підозрюваний перебуває під вартою. Таке рішення обрав міський

суд. Внесення застави не передбачено.

Кримінальне провадження розпочато за частиною 4 статті 286-1 ККУ («Порушення правил безпеки дорожнього руху або експлуатації транспорту особами, які керують транспортним засобом у стані сп'яніння»). Санкція статті передбачає покарання на строк від семи до 12-ти років з позбавленням права керувати транспортом від семи до десяти років.

З них винних ніяк не зробиш

Адвокат Руслана Чернілевська, яка представляє інтереси батьків загиблого Євгена Семенюка, під час спілкування з журналістом RIA розвіяла побоювання батьків, що слідство, на їхню думку, можливо, не все взяло до уваги.

— Те, що я бачила у матеріалах слідства, не дає найменших підстав перекасти вину підозрюваного на загиблих, — говорить пані Руслана. — З них винних ніяк не зробиш, бо все дуже очевидно.

За її словами, зафіксовано стан наркотичного сп'яніння, відзначено перевищення швидкості, стверджується, що загиблі перед наїздом на них йшли по узбіччю дороги, а не перебігали через неї. Тобто інформації для доведення вини підозрюваного більш ніж достатньо.

Найбільше часу у таких випадках витрачається на автотехнічні експертизи.

На запитання, чи є у матеріалах

слідства дані з відеореєстратора при в'їзді в Ксаверівку, адвокат відповіла, що вони відсутні. За її словами, або адвокат ще не встиг зробити запит на їх отримання, або, можливо, камера у той час не працювала.

— Наскільки мені відомо, підозрюваний не оскаржував ухвалу про обрання йому запобіжного заходу тримання під вартою, — додає адвокат.

«МАМО, ЦЕ Я, НАЗАР. Я В УКРАЇНІ». НА ВОЛІ НАЙМОЛОДШИЙ АЗОВЕЦЬ

Звільнення полонених ■ В ніч на 22 вересня з російського полону звільнили 215 українських військових, з них 108 — бійці «Азову». Серед звільнених п'ятеро вінничан, в тому числі наймолодший захисник «Азовсталі», 19-річний військовий парамедик Назарій Гринцевич з позивним «Грінка»

ЛАРИСА ОЛІЙНИК,
 RIA, (068)0060772

У середу, 21 вересня, Україна повернула з російського полону захисників Маріуполя. Обмін відбувся у Чернігівській області. Водночас частина звільнених військових зараз у Туреччині. Загалом із російського полону звільнили 215 українських військових. З них 108 — бійці «Азову».

Також звільнили 10 іноземців, які воювали на боці ЗСУ, серед яких громадяни США, Британії, Марокко, Швеції, Хорватії. Взаємін росії повернули кума Путіна Віктора Медведчука і 55 російських окупантів.

Серед звільнених п'ятеро вінничан:

Євген Дзись, капітан. Нагороджений медаллю «За військову службу Україні». Євгеній був також учасником АТО;

Віктор Цебрик, сержант. Нагороджений медаллю «За військову службу Україні»;

Андрій Рибачок, молодший сержант. Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня. Захищає Україну з 2014 року;

Костянтин Нікітенко, солдат;

Назарій Гринцевич, солдат, нагороджений Орденом «За мужність» III ступеня. Наймолодший азовець.

З Маріанною Колос, мамою 19-річного військового парамедика Назарія Гринцевича з позивним «Грінка», нам вдалося поспілкуватися після звільнення азовців з полону.

«ЦЕ Я, НАЗАР»

Про те, що її сина звільнили з полону, вінничанка дізналася ввечері, коли 19-річний військовий зателефонував до неї.

— Дзвінок з невідомого номера і в трубку телефону довгоочікувані слова: «Мамо, це Назар. Я в Україні», — каже тремтячим голосом мати азовця. — Я коли його почула, не плакала, я кричала. Віддала телефон чоловіку, він з ним розмовляв, а я плакала. Ми потім трохи ще поговорили... Не спала всю ніч, але то були сльози радості.

Маріанна з чоловіком поїхали до сина. Жінка поділилася враженнями від зустрічі з сином після довгої розлуки і невідомості.

— Він говорив, що такий щасливий, що може обійняти своїх рідних і що він нарешті вдома, а я йому говорила, що щаслива я! — каже жінка. — Безумовно,

щаслива, що мій син поруч. Але в полоні ще знаходяться тисячі інших дітей, за яких я так само молюсь, як за свою дитину. І так само сподіваюся, що найближчим часом всі сини України повернуться з неволі додому.

Мати 19-річного військового парамедика Назара Гринцевича розповідає, наскільки пишається своїм Назаром, героєм і патріотом.

— Я знала, що він у мене сильний духом і справжній патріот, але що настільки — навіть не уявляла. Командири мені дякували за те, що мій Назар виніс на своїх плечах і врятував не одного бійця. Можете уявити, що переніс він у неволі через свою принциповість і незламність...

«Я коли його почула, не плакала, я кричала. Віддала телефон чоловіку, він з ним розмовляв, а я плакала»

ПРОЩАВСЯ ТРИЧІ

Місяць тому ми писали про Назара Гринцевича.

— До виходу із «Азовсталі», протягом цих місяців, він прощався з нами. Прощався три рази, — розповідала тоді Маріанна. — Це не передати словами, це такий біль. Я з дітьми сідала, ми відчайдушно молилися. Ми відчували, ми вірили, що наш Назарчик живий.

Востаннє Маріанна розмовляла з сином 17 травня, коли українські військові виходили з «Азовсталі».

— Він написав: «Мама, чекай мене вдома! Мене довго не буде на зв'язку, може місяць, але чекай і все буде добре», — каже жін-

Коли Назару виповнилося 18 років, підписав контракт із ЗСУ, служив в «Азові». За рік хлопець став парамедиком і навіть почав викладати, навчати інших

ка. — Весь цей час ми тільки знали приблизно, де він, що він живий. Після теракту в Оленівці російська сторона жодної інформації не надала, ми не жили після 29 липня, ми виживали, вірили і молились. Перші місяці я не витримувала, я була в жахливому стані, я плакала, але потім побачила, що це не вихід. І я сподівалася.

ПАРАМЕДИК «ГРІНКА»

У полон 19-річний борець Назар Гринцевич разом з іншими захисниками потрапив після евакуації з заводу «Азовсталь». Чотири місяці його тримали в колонії окупованої так званої «ДНР».

На «Азовсталі» Назарій із позивним «Грінка» тримав оборону три місяці, був парамедиком — рятував поранених. Там його

контузило, а ще отримав осколкове поранення обличчя, були зламані ребра. Навіть після цього хлопець продовжував надавати медичну допомогу побратимам.

Вінничанин змалку хотів бути військовим. Коли почалася війна, Назару було лише 11 років. Саме тоді він дізнався про новостворений окремий загін спеціального призначення «Азов». Мріяв, що коли досягне повноліття, обов'язково поповнить ряди цього полку. І здійснив свою мрію.

Коли виповнилося 18 років, вінничанин підписав контракт із ЗСУ, служив в «Азові». За рік Назарій став парамедиком і навіть почав викладати, навчати інших.

За порятунок поранених Назарія Гринцевича нагородили орденом «За мужність» III ступеня.

«Хворий і виснажений». Мати Андрія Рибачка розповіла про звільнення сина

ЛАРИСА ОЛІЙНИК, RIA, (068)0060772

Захисника «Азовсталі» з Вінниччини, молодшого сержанта 36-ї окремої бригади морської піхоти Андрія Рибачка звільнили з полону росія.

Андрій — родом із Ладжижина. Молодший сержант 36-ї окремої бригади морської піхоти імені контр-адмірала Михайла Білинського, захищає Україну з 2018 року. Боронив Маріуполь із перших днів повномасштабного вторгнення росії. В квітні борець разом із командиром прорвався на «Азовсталь».

Батьки морського піхотинця Катерина і Юрій Рибачки мешкають в Ладжині. Мама за професією кухар, батько — екскаваторник. Хоч їх сини полюбилися куховарити як мама, проте обоє обрали військову справу (молодший син Дмитро теж служить).

Андрій, за словами пані Катерини, зі школи був патріотом, мріяв захищати Україну.

— Андрій ніс службу у 36-й окремій бригаді морської піхоти, — розповіла мати бійця Катерина Рибачок. — Війна застала їх у Маріуполі, були на металургійному комбінаті ім. Ілліча. Потім частина пробивалася до полку «Азов» на «Азовсталі». З квітня по травень вони там були, а 16 травня їм дали наказ здатися в полон. Чотири місяці ніякої інформації про нього не було. Але ми молилися і сподівалися на визволення наших захисників.

Андрій Рибачок, разом з іншими захисниками «Азовсталі», 21 вересня повернувся з російського полону в Україну. Мати військового Катерина Рибачок не одразу впізнала голос сина, коли той зателефонував.

— Син подзвонив мені 21-го ввечері, — каже мама військового. — Він захворів, тому навіть не впізнала його тихий голос. Сказав: «Слава Україні! Ти що, мене не впізнаєш?» Я кажу: «Ні, не впізнаю». А він: «Це я, твій

син, Рибачок Андрій Юрійович». І тоді я вже зрозуміла по інтонації, що це він. Він подзвонив о восьмій вечора, а я саме телевизор дивилася. Мене всю трясло, ми з чоловіком плакали. Сподівалися, що можливо в грудні відпустять, а тут така радість. Всі наші рідні і знайомі вже по другому колу телефонують, запитують про Андрія.

Зовсім скоро, 10 жовтня, Андрій Рибачок відзначатиме свій 26-й день народження, рідні хочуть, щоб свято відбулося вдома, в Ладжині. Хоча сумніваються, що в цю дату він потрапить додому.

— Він дуже хворий, ледве говорить, — говорить жінка. — Мені поки не розповідає, що з ним. Але в нього ще в Маріуполі були поранення, осколочки в спині, пальці стерпили... але на «Азовсталі» про це не думали. Я говорила по відеозв'язку, то бачила, який він виснажений. Схуд певно на кілограмів 20–25. Каже, що годували так, щоб просто з голо-

Андрій ніс службу у 36-й окремій бригаді морської піхоти. Боронив Маріуполь з перших днів повномасштабного вторгнення росії

ду не померли... певно били їх. Андрій не розповідає, але ми все розуміємо.

Поки морський піхотинець проходить лікування і реабілітацію у Чернігові.

— Андрійко зараз лікується у госпіталі в Чернігові, — говорить мама Андрія. — Дружина, з

якою вони побралися рік тому, вже поїхала до нього. Ми, батьки, поки чекаємо, бо в них проходить обстеження. Тому ми не їдемо, бо невідомо, куди його направлять. Ми приїдемо у Чернігів, а його може й не бути. Але ми обов'язково приїдемо на день його народження, де б він не був.

ВІННИЦЯ ХОЧЕ ПОДРУЖИТИСЯ З МІСТОМ КАРЛСРУЕ

Новий побратим ■ Німецьке місто Карлсруе планує налагодити побратимські зв'язки з нашим містом. Вінницька влада готує проєкт угоди й вже домовилася про студентські обміни. Від цього «виграють» студенти нашого Техуніверситету, адже Університет Карлсруе вважається одним із кращих політехнічних вишів Німеччини

ВАЛЕРІЙ
ЧУДНОВСЬКИЙ, RIA,
(063)7758334

У Вінниці може з'явитися ще одне місто-побратим.

Це Карлсруе, німецьке місто у землі Баден-Вюртемберг. Про це йдеться в рішенні виконкому від 22 вересня № 1988.

«Враховуючи ініціативу міста Карлсруе щодо налагодження побратимських зв'язків із Вінницею, підготувати Угоду про побратимство між Вінницькою міською територіальною громадою та містом Карлсруе (земля Баден-Вюртемберг, Німеччина)», — пишуть в рішенні, яке ще мають затвердити на сесії міськради.

Першим кроком налагоджування партнерства стануть студентські обміни: вінницькі учні вишів зможуть стажуватися у місті Карлсруе, заявили у Вінницькій міській раді.

ЩО ВІДОМО ПРО МАЙБУТНЬОГО ПОБРАТИМА?

Карлсруе — місто, яке за кількістю населення схоже на Вінни-

цю. На кінець 2020 року тут проживали 308 тисяч людей (у Вінниці — 370 тисяч мешканців на 2017 рік).

В німецькому місті є технічний університет, який вважається найстаршим у Німеччині та одним із найкращих у таких напрямках навчання, як машинобудування, інформатика й електротехніка.

У Карлсруе розвинена мережа громадського транспорту — є автобус, фунікулер, а трамвайні колії поєднані із залізничними, завдяки чому трамвайні вагони возять мешканців у передмістя.

Окрім того, в німецькому місті розвинена промисловість, яка представлена такими напрямками: транспортне й електротехнічне машинобудування, нафтопереробна, металообробна, хімічна, поліграфічна, харчова промисловість. У місті знаходиться найбільший у Німеччині нафтопереробний завод.

І до слова, муніципалітет Карлсруе публічно підтримує Україну у війні з росією.

«У день Незалежності України на центральній площі відбулась демонстрація. Було більше тисячі

людей, в основному українців. Мер міста Франк Ментруп привітав українців з Днем Незалежності України, провів паралелі з подіями Другої світової війни та закликав підтримувати Україну!» — написав на своїй facebook-сторінці заступник міського голови Андрій Очеретний.

У ВІННИЦІ БУЛИ ДВА «БРАТИ» В РОСІЇ

Наразі у нашого міста є шість поріднених міст: Кельце, Поль-

**У Карлсруе є
техуніверситет, де
найкраще викладають
машинобудування,
інформатику й
електротехніку**

ща; Пітерборо, Великобританія; Бірмінгем, США; Бурса, Туреччина; Бат-Ям, Ізраїль; Паневежис, Литва.

До початку гібридної війни на Сході України та анексії росією Криму, у Вінниці було ще два побратими з росії — це Липецьк та Невський район Санкт-Петербургу. До них зверталися депутати вінницької

Ринкова площа в Карлсруе. Серед пам'яток тут особливо цікавою є піраміда, яка була побудована над гробницею маркграфа Карла III Вільгельма

міськради у березні 2014 року, перед початком «референдуму» в Криму.

«Пока не поздно, мы вместе с вами можем остановить войну, которая стучится к нам в двери. Призываем вас обратиться к руководству вашего государства с просьбой не втягиваться

во внутривнутриполитический конфликт в Украине», — зачитував звернення депутат міськради Степан Бессолов.

На листи від росіян не отримали жодної відповіді. І тільки у 2016 році Вінницька міська влада розірвала з ними побратимські стосунки.

В чому суть побратимства?

З сайту міської ради читаємо, що міста-побратими — це міста, розташовані в різних державах, між якими встановлені постійні дружні зв'язки для взаємного ознайомлення з життям, культурою та історією, з метою укріплення співробітництва.

«Співробітництво міст полягає в обміні делегаціями, художніми та спортивними колектива-

ми, виставками, літературою, кінофільмами, фотоматеріалами, організації різноманітних проєктів з метою вивчення та розуміння історичних, культурних, життєвих подібностей та розбіжностей, в обміні інформацією про життя міст та ведення міського господарства», — йдеться в поясненні. Утім нинішній час показав ще одну перевагу від побратимства — гу-

манітарна допомога. Жителі поріднених міст передавали Вінниці медикаменти, речі та харчі, вантажі для наших захисників; приймали вінницькі родини, які шукали прихисток від війни. А нещодавно польське місто Кельце подарувало Вінниці два автобуси, які пройшли повний капремонт і невдовзі почнуть їздити вулицями нашого міста.

«Маріуполь — це Україна»: переселенці вийшли на акцію проти псевдореферендуму

ЛАРИСА ОЛІЙНИК, RIA, (068)0060772

У суботу, 24 вересня, переселенці з Маріуполя та інших окупованих міст вийшли на національну мирну акцію проти псевдореферендуму, організованого Росією.

«Ні фейковому референдуму!», «Маріуполь — це Україна!». З такими гаслами у Вінниці переселенці зібралися біля центру «ЯМаріуполь», щоб показати, що їх місто було, є і буде українським попри будь-які фейкові референдуми.

— Більшість маріупольців, а це майже 200 тисяч людей, вже виїхали на вільну територію України, — говорив на початку зібрання Олександр Халявінський, керівник центру «ЯМаріуполь». — Кожен з них зробив свій справжній вибір за Україну. Наразі в окупованому місті досі залишаються маріупольці, які стали заручниками російських окупантів. Вони чекають на деокупацію, проте не можуть вийти на акції протесту

через смертельну небезпеку. Тому маріупольці виходять, аби підтримати Маріупольський Спротив та голосно сказати: Маріуполь — це Україна! Так було, є і буде!

Також на акцію у Вінницю сьогодні приїхали близькі та рідні захисників Маріуполя, які вимагають повернення своїх рідних з російського полону.

Маріупольці та інші переселенці з плакатом із зображенням «Фортеці Азовсталі» під гімн України не стримували свої емоції. І дорослі, і малі плакали через те, що нині не можуть повернутися до своїх рідних міст.

— Ми мешканці Донецької області, переїхали сюди в 2015 році, тому що в наші домівки прийшла росія, — говорить переселенка. — Ми вже скільки років не маємо дому. Ми проти референдумів, які мають проводитися на наших землях. Тому що 10% мешканців тих територій не можуть вирішувати за всіх. Ми не можемо наразі повернутись туди, тому референдум

не може бути проведений.

Переселенці впевнені, що люди, які залишилися на окупованих територіях, не мають права вибору і знаходяться в полоні у російських окупантів.

— У мешканець Херсону, виїхав з окупованої території в травні, — розповідає Геннадій. — Слідкую за подіями, які відбуваються на моїй малій Батьківщині. Я дізнався, що у Вінниці буде відбуватися захід, де люди будуть висловлювати свою позицію стосовно фейкового референдуму. От і вирішив теж прийти і взяти участь. Тому що мене не влаштовує те, що там відбувається. Я не вірю, що хоч 1% мешканців, які там залишилися, підтримують цю подію. Можливо, хтось там, під примусом, щось і підпише. Можливо, є там певний відсоток російських громадян, але він не створює і ніколи не створював погоди. Я вважаю, що це фейкова подія, яка потрібна росіянам, щоб заманити сюди своїх громадян. Нехай

Більшість маріупольців виїхали на вільну Україну. Вони виступали проти фейкових референдумів на окупованих територіях

приїздять — в нас земля хороша, але добрива ніколи не заважають.

Маріупольці заявляють, всі, хто залишився на окупованих територіях, чекають на повернення України.

— Цей референдум для мене ніщо, це імітація, картинка, для наївних тих, хто чекав на цей російський мир, — переконана Анна з Маріуполя. — Але він нічого не вирішить.

Нагадаємо, що з 23 по 27 вересня окупаційні адміністрації Донецької, Луганської, Запорізької та Херсонської областей проводили «референдуми» за приєднання окупованих територій України до росії.

Мирні акції також проходили у Дніпрі, Києві, Кропивницькому, Хмельницькому, Івано-Франківську, Калуші, Одесі, Львові, Черкасах і Тернополі.

«МОЖЕ СОТНІ РОКІВ СТОЯТИ». СТОЛЯР ПРОДАЄ ДУБОВИЙ СТІЛ

Допомога армії ■ У столяра Миколи Демчука син, внук і зять — на війні. Продати стіл вирішив, коли внук поїхав до батька, щоб разом захищати країну. Дубовий стіл, який виставив на продаж, — шедевр столярного мистецтва. Застеляти скатертину не варто, аби не закривати красу природного малюнка деревини. Ще переваги — його екологічність, довговічність, міцність... Де і за скільки можна купити?

ВІКТОР СКРИПНИК, RIA,
 (067) 1079091

Зі столяром «золоті руки», як називають Миколу Демчука ті, хто бачив його роботи, познайомив журналіста RIA голова міської організації «Союз Чорнобиль України» Михайло Ястремський.

— Наш Микола зробив такого стола, за яким любо-дорого посидіти навіть без чаркування, — каже Михайло Ястремський. — Хоче продати, а виручені гроші передати військовим. У нього син, внук і зять на війні.

Ястремський уточнив, що з Демчуком вони знайомі давно — разом брали участь у ліквідації аварії на Чорнобильській атомній станції. Відтоді підтримують дружні контакти.

Разом з Ястремським їдемо в Бохоники, де проживає Микола Демчук.

ЗАКІНЧИВ РОБОТУ 23-ГО ЛЮТОГО

У будинку майстра декілька столів з деревини дуба. Один із них на кухні. Зробив його ще 20 років тому. Той, який пропонує на продаж, має свою історію. Роботу над ним закін-

чив 23 лютого нинішнього року. Наступного ранку, як відомо, почалася війна.

Чоловік каже, що разом із дружиною, як і більшість їхніх односельців, передавали для наших захисників продукти харчування — те, що виростили на городі, що заготовили у погребі. Дістали з власних заощаджень тисячу гривень.

Але хочеться ще чимось допомогти. Грошей, якими можна б поділитися, у родини нема. До того ж, чоловік на групі інвалідності. «Заробив» болячку у Чорнобилі під час ліквідації аварії на атомній станції.

Коли зайшла мова про Чорнобиль, Михайло Ястремський розповів, що Микола Демчук одного разу вісім годин провів біля реактора. Наступного дня його відправили на лікування. Надто велику дозу опромінення дістав пожежний.

Тепер він із родиною хоче підтримати наших захисників. Ідея продати стіл з'явилася тоді, коли на війну пішов внук. Дружина Тетяна підтримала чоловіка. Син сказав так: «Батьку, це твоя робота, не кожному під силу така майстерність, тобі й вирішувати — продати і підтримати хлопців на війні, чи залишити його в себе в будинку».

ПРАПОР З АВТОГРАФАМИ ВІЙСЬКОВИХ

Внук Демчуків — Денис, син їхньої дочки, не зміг залишатися вдома після того, як його батько пішов на війну. Хлопцеві тільки 21 рік. Його бабуся, пані Тетяна, не приховує, що не хотіла відпускати внука.

— Скільки не просила, як не умовляла, навіть плакала, нічого не допомогло, — розповідає пані Тетяна. — Сказав, я їду до тата, і поїхав. Спершу вони домовилися, батько Дениса узгодив, аби хлопця взяли у їхній підрозділ. Але зараз вони не разом. Телефонує, каже, що недалеко від тата, але не з ним разом. Обидва десь на півдні.

Син Демчуків Валерій професійний військовий, офіцер. Вико-

Вартість такого шедевра столярного мистецтва приблизно тисяча доларів. Усі гроші майстер передасть на ЗСУ

нував завдання в АТО/ООС. Побував у гарячих точках бойових дій. Пан Микола показує прапор, який Валерій подарував батькові й мамі. На ньому автографи його побратимів. Зазначено деякі міста, які вони захищали від російських окупантів.

Пан Микола говорить, що це він попросив сина, аби хлопці підписали прапор. Каже, це була моя ініціатива. Валерій не відмовив мені.

— Коли у Вінниці відкриють Музей мужніх, передам туди прапор, — говорить Микола Демчук.

СПРАВЖНИЙ ШЕДЕВР

Тепер розповімо трохи більше про стіл, який майстер виставляє на продаж. Деревину для його виготовлення Демчук готував півтора року — спершу сушив

За таким столом навіть без чарки приємно поспілкуватися. На фото — давні друзі-чорнобильці — ліворуч Микола Демчук, праворуч — Михайло Ястремський

на повітрі, потім досушував у спеціальній камері. «Підганяти» процес сушіння не можна. Каже, якщо дошки одразу проставити в камеру, з часом їх покрутить. Дерево живе, воно дихає, навіть через найменші пори.

Майстер застерігає: «Чисте дерево не любить сонця». Цим попереджує майбутнього покупця, що стіл не повинен знаходитися, скажімо, на терасі. Він для примищення.

На всій поверхні кришки — жодного сучка. Не видно сучків також на ніжках стола. Дуже гарний малюнок на поверхні кришки. Такий вигляд має деревина. Як пояснив пан Микола, цю красу не варто закривати скатертиною. А якщо обідати?

— Тарілки з гарячими стравами можна ставити сміливо, це не зашкодить поверхні стола, — говорить пан Микола. — Каструлі, чи казанчики, бажано ставити на підставки. Це перевірено неодноразово. Такий стіл у нас на кухні. І ми це робимо щодня.

Контакти

Координатором збору коштів буде голова міської організації «Союз Чорнобиль України» Михайло Ястремський. Телефон майстра, власника стола Миколи Демчука — 067-293-24-87; тел. Михайла Ястремського — 067-359-11-68.

Понад два метри довжина, майже метр ширина

Довжина стола — 2,35 м, ширина — 93 см, висота — 80 см, ширина дощок, з яких зроблена кришка, 25–30 см, товщина — чотири сантиметри. Кути кришки овальної форми.

Внизу є підставка для ніг.

Майстер уточнює, що кришка знімається. Це для того, аби можна було транспорту-

вати, чи переносити з місця на місце.

— Деревина дуба важка, — уточнює пан Микола. — Кришка важить не менше 70 кілограмів. Ніжки стола не знімаються. Співрозмовник зауважує, що його виріб розрахований для приватного будинку. Можна поставити також у міській квартирі, якщо дозволяє площа.

«Чорнобильці», підтримайте!

— Всі кошти, які покупець заплатить за такий виріб, передам нашим військовим, — говорить Микола Демчук. — Це буде внесок нашої сім'ї у майбутню Перемогу над російськими окупантами. Якщо покупець вирішить зробити ще й свій внесок, звичайно, подякуємо йому за такий благородний вчинок.

Вартість такого шедевра столярного мистецтва приблизно тисяча доларів.

Пан Микола також звертається до «чорнобильців», ліквідаторів аварії на ЧАЕС. Просить підтримати його ініціативу і додати свої внески у загальну скарбничку. Аби соліднішою вийшла загальна сума.

РЕКЛАМА

РБ Комплекс БЕТОН ТОВАРНИЙ ВСІХ МАРОК

- Розчин цементний всіх марок
- Блоки 24.4.6; 24.5.6
- Пісок митний, пісок будівельний
- Щебінь 5-10; 10-20
- Відсів

вул. Гонти, 43
 р-н ст. Вантажна

тел. (098) 408 40 17 (067) 364 60 72

ВІКНА металопластикові

- БАЛКОНИ ПІД КЛЮЧ
- ШТОРИ, ЖАЛЮЗІ
- ЗАХИСНІ РОЛЕТИ
- АЛЮМІНІСВІ ДВЕРІ
- БРОНЬОВАНІ ДВЕРІ
- ФАСАДНІ СИСТЕМИ
- РЕГУЛЮВАННЯ, ЗАМІНА ВІКОННОЇ ФУРНІТУРИ

АНТОНІК вул. Данила Галицького, 29, (067) 264-31-52

Не знайшли інформацію про вашу компанію —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ

(067) 430 29 29

ЗАСУДЖЕНУ ЗА СМЕРТЬ ДИТИНИ ЛІКАРКУ НАРЕШТІ ЗАТРИМАЛИ

Тяганина ■ Рік у в'язниці, два роки не займатись лікарською діяльністю, мільйон гривень компенсації — такий вирок призначив суд лікарю Олені Нетичинській за професійну недбалість, внаслідок якої помер п'ятирічний Віталік Житник. Вирок набрав чинності 12 липня. Затримали її аж 19 вересня. Весь цей час лікарка приймала пацієнтів і писала клопотання про відстрочку виконання вироку через поганий стан здоров'я

АЛЬОНА РЯБОКОНЬ,
RIA, (067)4333535

У понеділок, 19 вересня, в апеляційному суді розглядали чергове клопотання захисника лікарки Олени Нетичинської про те, щоб відкласти виконання вироку за лікарську недбалість. За місяць до цього, 23 серпня, суд таку саму апеляцію відхилив. На суд до Вінниці Олена Нетичинська не приїхала, її якраз вранці 19 вересня затримали. Через два місяці після того, як вирок набрав чинності. І навіть це ще не кінець.

ДВА МІСЯЦІ БІГАЛА ВІД ТЮРМИ

Справа в суді була чотири роки, суд першої інстанції призначив лікарю рік в'язниці, апеляція — підтвердила вирок. Вже два місяці Нетичинська має відбувати покарання, але весь час носила довідки про хвороби і писала клопотання.

За словами адвоката Ярослава Мартинюка, який представляв сторону потерпілих, цей вирок лікарка оскаржувала в апеляційному суді. І Вінницький апеляційний суд залишив без змін вирок Немирівського район-

ного суду: визнав її винуватою у вчиненні кримінального правопорушення — неналежного виконання професійних обов'язків як медичного працівника.

— Звісно, вона може написати касаційну скаргу. Але поки Верховний суд буде розглядати справу, він не може відмінити рішення апеляційного суду, — говорить адвокат. — Тобто з 15 липня рішення суду першої інстанції мало б вже виконуватись (на виконання вироку дається 5 днів). І лікарка мала б уже відбувати покарання, незалежно від того буде розглядати касаційний суд її справу чи ні.

ЧОМУ ТАК ДОВГО ЗАТРИМУВАЛИ

За словами представника потерпілих Вікторії Беліменко, якщо особа визнана винною, то поліція має виконати цей вирок. Але.

— Ми дізналися, що з апеляційного суду справа Нетичинської була в Немирові десь за тиждень, але на виконання в поліцію її ніхто не направив, — говорить представник потерпілих.

Адвокат потерпілої сторони Ярослав Мартинюк телефонував до Немирівського суду із запитанням, чи направили справу

Вже два місяці Нетичинська має відбувати покарання. Але весь час носила довідки про хвороби і писала клопотання

на виконання і отримав відповідь — ні.

— Чому? — запитав адвокат.

— Бо в нас немає марок і конвертів, — відповіли в суді.

Вікторія Беліменко зателефонувала до прокурора: «А ви не цікавитесь взагалі, як виконується вирок суду?» Відповідь

Справа в суді була чотири роки, суд першої інстанції призначив лікарю рік в'язниці, апеляція — підтвердила вирок

була невнятною, але в прокурорів напевне є якась внутрішня статистика, тому що кодексом не передбачена відповідальність чи обов'язки прокурора, щоб він за цим стежив. Тим не менш прокурор, коли дізнався, що вирок для виконання ніхто не направив, поїхав у Немирівський суд, взяв його і направив у Ли-

повецький відділ поліції. Але з Липовецького відділу цей вирок направили в Оратівську поліцію. На цьому всі вирішили, що справа виконана. Та проходить два тижні, до адвокатів телефонує Тетяна Житник, мама померлого хлопчика, і запитує: «А цей вирок суду колись виконається?»

— Лікарка Нетичинська продовжує працювати в Оратівській лікарні сімейним лікарем, приймає пацієнтів, крім того, вона ще ходить на прийом в село, де живемо ми, — розповідає Таня Житник.

Адвокат Ярослав Мартинюк вчоргове робить адвокатський запит — чи виконали рішення суду. І дізнається — ні. А вирок на виконання Оратівська поліція отримала аж 8 вересня.

А тепер увага: 12 липня апеляційний суд прийняв рішення про те, що Нетичинська має відсидіти у в'язниці рік. (Хай вирок на виконання відправляли 10 днів, це вже стеля). Маємо: 10 днів липня, 31 день серпня, 8 днів вересня.

ХТО ЗА ЦИМ МАЄ СЛІДКУВАТИ

— Місія адвокатів не перевіряти роботу судів, але враховуючи те, що люди кажуть, «лікарка ходить по селі, вже два місяці і нічого не відбувається», ми почали перевіряти, — говорить представник потерпілих Вікторія Беліменко. — Мій колега адвокат Ярослав Мартинюк повідправляв всюди запити. Йому телефонують і кажуть: «Ми вам там скинули відповідь на ваш запит. В понеділок поїдемо лікарку Нетичинську затримувати. Бо ми приходили до неї, застали на роботі, сказали збиратися, але домовились на понеділок».

— Я телефоную на станцію поліції Оратова, і розмовляю з поліцейським, який телефонував моєму колезі, — розповідає представник потерпілих Вікторія Беліменко.

Кажу: «Андрію Сергійовичу, доброго вечора, скажіть, будь ласка, Нетичинська затримана? Він каже: «Ні, я ж телефонував вашому колезі і сказав, що бу-

демо в понеділок виконувати рішення суду».

Я кажу: «А поліція Оратова затримує злочинців в п'ятницю до обіду? Коли вам прийшов на виконання вирок?»

«8 вересня» — відповідає.

«А сьогодні вже 16 вересня», — кажу. — «Ви прийшли до неї на роботу, і запропонували, щоб готувалась на понеділок? А ви не бачите, що написано у вирокі? Вона на рік позбавлена волі і на два роки позбавлення права обіймати посади?»

«Ну то що вона позбавлена права обіймати посади я не дочитаю», — відповідає поліцейський Оратівської станції.

Адвокат Вікторія Беліменко каже, що адвокатський запит, це був жест доброї волі, бо вже мали б написати заяву в ДБР про вчинення злочину поліцією. Адже враження, наче поліція покриває злочинця.

— На цьому все не закінчується. Поліцейський каже: «Ми ж її сказали збиратися, вона погодилась, а потім, коли пізніше ми до неї приїхали, то не застали. Перетелефонували, вона сказала, що в лікарні у Вінниці», — розповідає Вікторія Беліменко.

Я запитую: «Ви себе чуєте? В п'ятницю ви її не затримали, це вже нонсенс, але потім ви телефонуєте до особи, яка вироком суду позбавлена волі, вона вам відповідає про лікарню, а може вона вже митницю перетинає».

«Не, вона говорила по гучному зв'язку, там все добре», — відповідає поліцейський.

Вранці 19 вересня Олену Нетичинську затримали. Кілька днів вона має перебувати в ізоляторі тимчасового тримання, де має пройти медогляд. Потім її мають направити в слідчий ізолятор, потім у в'язницю. Але адвокат потерпілих каже, що не відомо, чи до в'язниці дійде. Тому що Нетичинська продовжує писати клопотання про те, що вона важко хвора. До речі, розгляд її клопотання, яке мав слухати апеляційний суд 19 вересня, перенесли на 28 вересня. Подивимось, що буде.

Як сталася трагедія?

У приймальне відділення Оратівської районної лікарні 29 січня 2018 року о 18.45 звернулася мати з хлопчиком Віталієм Житником. Дитина скаржилася на біль у животі. Після надання медичної допомоги мати з дитиною покинули відділення. О 4.30 ранку, 30 січня, батьки самостійно привезли до лікарні мертву дитину. Причина смерті — заворот петлі тонкої кишки із защемленням та некрозом. Масивна крововтрата. У смерті сина батьки звинувачували чергового лікаря відділення екстреної медичної допомоги Оратівської центральної районної лікарні Олену Нетичинську. Щоб оцінити якість надання меддопомоги лікарем, у березні 2018 року відбулося засідання клініко-експертної комісії департаменту охорони здоров'я. У складі комісії профільні лікарі Вінницької обласної дитячої лікарні, представники департаменту охорони здоров'я, судово-медичні експер-

ти, патологоанатоми...

У повній стенограмі засідання клініко-експертної комісії, на якій була присутня лікарка Олена Нетичинська, лікарі та спеціалісти постійно піднімали наступні питання: чому на огляд не викликали хірурга (при болях живота маленької дитини це обов'язково), чому не зробили аналізи сечі та крові, на яких підставах дитині давали спазмолітики папаверин та платифілін, чому дитині промивали шлунок газованою «Боржомі», коли за протоколом таку маніпуляцію потрібно проводити зондом та в умовах стаціонару.

Якщо брати до уваги висновки лікарів (майже одноголосні), вимальовувалася така картина: короточасне перебування дитини в лікарні (близько 45 хвилин) не дало змогу лікарю запідозрити гостру хірургічну патологію. Тактика лікування не відповідала уніфікованому клінічному протоколу медичної допомоги дітям

із функціональними гастроінтестинальними розладами, затвердженими наказом МОЗ України №59 від 29.01. 2013.

І висновок, який комісія зробила зі слів Нетичинської: «Лікарська помилка — не запрошення на консультацію хірурга. Помилка батьків — відмова від госпіталізації». Справа слухалася за частиною другою статті 140 Кримінального кодексу України «Невиконання чи неналежне виконання медичним або фармацевтичним працівником своїх професійних обов'язків унаслідок недбалого чи несумлінного до них ставлення, якщо це спричинило тяжкі наслідки для хворого». Недбалість, яка спричинила тяжкі наслідки неповнолітньому, карається обмеженням волі на строк до п'яти років або позбавленням волі на строк до трьох років (із заборобою обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років).

П'ЯТЬ РОКІВ ТОМУ ВИБУХАЛИ БОЄПРИПАСИ У КАЛИНІВЦІ

Сумна дата ■ Диверсія — основна причина вибухів на арсеналі у Калинівці, що сталися в ніч з 26 на 27 вересня 2017 року. До такого висновку дійшли в Генпрокуратурі України. Понад 20 тисяч тонн боєприпасів втратили за одну ніч на арсеналі. Загальна сума збитків склала 5,9 млрд грн. Що відбувалося тієї ночі в Калинівці, згадує журналіст RIA

ВІКТОР СКРИПНИК, RIA,
(067)1079091

Трансляція футбольного матчу між «Манчестер Сіті» і «Шахтарем» розпочалася 26 вересня 2017-го о 21.45. Автору цієї публікації не вдалося додивитися навіть перший тайм того матчу.

Несподівано за вікном почувся короткий вибух. Він супроводжувався поштовхом, який відчувався у квартирі на 10-му поверсі. Будинок злегка хитнуло, ніби від землетрусу. Саме про землетрус подумалося у першу чергу.

Задзвонив телефон. На екрані висвітлювалося ім'я знайомого читача нашої газети.

— Горять склади на арсеналі боєприпасів, — сказав чоловік. — Тільки що так гримнуло! Думаю, не лише тут у нас, у Стрижавці, а й у Вінниці це чули.

Точний час не пригадую, але це було після 10-ї вечора.

Про надзвичайну подію, про яку дізнався від читача, повідомив по телефону Вадим Павлов, нашому редактору RIA.

До Калинівки, на місце трагедії, їхав разом із телевізійниками каналу «1+1».

Вадим Павлов працював разом із Віталієм Павловським, евакуювали людей з декількох сіл, зокрема, із Сальника, Дорожного.

ПЕРЕКРИЛИ РУХ АВТОТРАНСПОРТУ, ПОТЯГИ ПУСТИЛИ В ОБХІД

На виїзді з Вінниці у напрямку райцентру Калинівка зібралося велике скупчення автомобілів. На в'їзді в селище Стрижавка стояв поліцейський блокпост. Пропускали тільки спецавтомобілі — пожежні, швидкої допомоги. Працювали колони автобусів для евакуації людей.

Небо раз-по-раз спалахувало яскравими вогнями після чергового вибуху. З кожним разом вогні стають сильніші, а заграва яскравіша.

Приблизно о пів на першу ночі до блокпоста під'їхали два автомобілі з військової частини Нацгвардії. Вони допомагали поліцейським не пропускати транспорт у сторону Калинівки. Тим часом звідти з протилежного боку один за одним виїжджали автомобілі. Люди тікали від біди.

На узбіччі розташувалися десятки пожежних автомобілів і карет швидкої допомоги.

В якийсь момент біля поліцейських на блокпості зупинилося декілька автівок. Вони їхали у на-

прямку, звідки лунали вибухи. Один із водіїв пояснив, що це активісти вирушають допомагати евакуювати людей.

Наш «бус» приєднався до них. Звернули у напрямку села Дорожне.

Вибухи стало чути ще гучніше, а спалахи яскравіші.

ЛЮДИ ПЕРЕХОВУВАЛИСЯ У ПОГРЕБАХ

На одній із вулиць Дорожного колона зупинилася. Хтось сказав, що люди переховуються у погребах. Треба було повідомити, що їх готові вивести у безпечне місце.

Аби привернути увагу, водії подавали автомобільні сигнали. Біля воріт одного з будинків з'явилася дівчина. Сказала, що вона тут з бабусею і дідусям. Навчається у дев'ятому класі. До воріт поволи йшла бабуся, спираючись на милиці. Дід залишився у погребі, категорично відмовився їхати.

У той час, коли вони сідали у наш «бус», пролунав сильний вибух, земля здригнулася, у небі

Майже за кожною групою, яка добиралася до евакуаційних автобусів, слідом йшли собаки. Схоже, тварини більше перелякалися, ніж люди

з'явився гриб багряного кольору. Я його зафіксував на фото.

Дівчина почала плакати. Не тільки тому що злякалася. Розповіла, що її батьки у селі Медвідка. А їхня хата найближче до військової частини. Зв'язку з батьками нема.

Далі дівчина розповіла, що перед вибухами бачила над лісом маячки, їх було добре видно на темному небі. Каже, вони летіли і сильно мигали світлом.

Дорогою до поліцейського блокпоста у Стрижавці, куди довели бабуся з внучкою, жінка повідомила, що напередодні зняли пост із вартою. Він мав автомобіль з антенами. Люди говорили, що так охороняли склади від можливої атаки безпілотників. Внучка додала, що про це багато говорили в селі. Вчора їх забрали, а сьогодні...

Бабусю з внучкою довели до блокпоста, там їх пересадили в машини, які перевозили евакуйованих до Вінниці.

Наш «бус» попрямував у Калинівку. Туди ще вдалося проїхати, а вже у зворотному напрямку

Всю ніч під Калинівкою гуркотіло. Навіть жителі села Нова Прилука із сусіднього Липовецького району тікали подальше від вибухів

поверталися до Вінниці в об'їзд через Турбів.

ЕВАКУЮВАЛИ ПОНАД 30 ТИСЯЧ ЛЮДЕЙ, НІХТО НЕ ЗАГИНУВ

У Калинівці на центральній площі вишикувалися автобуси для евакуації людей. Над містом безперервно лунала канонада. Сила вибухів залежала від того, які боєприпаси злітали у повітря. До речі, до такого гулу швидко звикаєш. Кажу це, бо відчув на собі. Спершу страшно, а потім...

Сирен над містом не було чути.

Василь Полішук, він тоді працював головою Калинівської районної ради, говорив, що людей відвозять у Козятин, сусідні села, а також в обласний центр. Куди їхати, кожен обирав самостійно. Найперше евакуювали усіх пацієнтів зі стаціонару районної лікарні. Багато містян вибралися самотужки на власному транспорті.

У селах за 10–15 км від Калинівки прийом людей організували сільські ради. Прибулих розміщували у школах, дитячих садах, клубах.

Приблизно після другої ночі головну трасу до Вінниці перекрили повністю, навіть для автомобілів МНС і пожежних. Вибухи стали настільки потужні, що рухатися по ній поруч з арсеналом стало вкрай небезпечно. Автобуси спрямовували в об'їзд через територію Липовецького району, до Турбова, а звідти до Вінниці.

У місті перебували багато працівників ДСНС, поліції.

Вогняний гриб над складами. Фото зроблено з села Дорожне за три км від епіцентру трагедії приблизно о 2 ночі 27 вересня 2017

В одному з укриттів обладали антитерористичний штаб. Там вирішували питання подальших дій. Поліцейські, інші служби працювали по виявленню можливих диверсійних груп.

Дотепер пам'ятаються сумні обличчя людей. Майже за кожною групою, яка добиралася до центру міста до евакуаційних автобусів, слідом йшли собаки. Схоже, тварини більше перелякалися, ніж люди. Вони горнулися до будь-кого, шукаючи захисту.

Такими сумирними й тихими не доводилося бачити собак раніше.

...До Вінниці повернулися приблизно о шостій ранку. У той час ще було чути вибухи. Найбільш потужний з них пролунав на початку дев'ятої.

Тоді ж по телефону дізнався в одного з мешканців Калинівського району, що на ранок 27 вересня інтенсивність вибухів зменшилася. Відлунювали тільки поодинокі гуркоти.

Найбільше втратили ракет до «Градів»

На 48 арсеналі у Калинівці наша армія втратила майже 20 тисяч тонн боєприпасів, що зберігалися на складах і відкритих майданчиках. Таку цифру назвали військові Міноборони. Переважно знищені майданчики для

зберігання ракет до систем залпового вогню «Град», гаубичних снарядів калібру 122 мм і танкових снарядів. Їх не виробляють в Україні. Загальні збитки склали 5,9 мільярда гривень.

Це була диверсія

Калинівський арсенал став четвертим об'єктом Міноборони, де відбулися вибухи і знищення озброєння.

Нині уже ні в кого не виникає сумніву, що це була диверсія. Хто її влаштував, теж не складно здогадатися. Країна, яка 24 лютого 2022 здійснила відкрити агресію, давно готувалася до війни. Якби вибухи сталися

на одному арсеналі, це можна було б вважати випадковим фактом. Коли це повторилося чотири рази...

Саме таку причину — диверсія — назвала колишній Генеральний прокурор України Ірина Венедіктова. До речі, командир арсеналу через рік після вибухів в інтерв'ю журналістам висловив таке саме припущення. Сказав,

що найбільш ймовірною причиною вибухів став прояв диверсії. — Версія вчинення вибуху шляхом проникнення сторонньої особи на територію частини і встановлення підривного пристрою підтверджується шляхом здобутих доказів і висновками матеріалів судових експертиз, оглядів і допитів свідків, — повідомила Ірина Венедіктова.

ВСТАНОВЛ.МАНСАРД.ВІКОН, ВЕНТИЛЯЦ. (098) 222-26-65

офіси, склади, інше. (067)947-31-81

5085 16

працюємо щодобого 24/7

ПО УКРАЇНІ

ВАНТАЖНІ ПЕРЕВЕЗЕННЯ

Вінниця-Київ-Вінниця
Вінниця-Одеса-Вінниця

Комфортний ПЕРЕЇЗД

(096) 663-50-35 ♦ (063) 825-18-18

5085 16

працюємо щодобого 24/7

ДОПОМОЖЕМО З ПЕРЕЇЗДОМ

авто & вантажники

Комфортний ПЕРЕЇЗД

(096) 663-50-35, (063) 825-18-18

«Я ЗМІНИВСЯ». ЯК 60-РІЧНИЙ ВЧИТЕЛЬ ФІЗКУЛЬТУРИ ВОЮВАВ

Вчитель на передовій ■ Василя Стахова, вчителя фізкультури 27-го ліцею, мешканці мікрорайону Тяжилів знають всі. Він віддав рідній школі 30 років. З початком повномасштабної війни 60-річний вінничанин пішов добровольцем в ТрО, далі — на передову. Що вчитель-військовий розповідає про війну і чи планує повернутися до школи?

ЛАРИСА ОЛІЙНИК,
RIA, (068)0060772

У перший день повномасштабної війни 60-річний вчитель фізкультури і тренер з кульової стрільби добровільно вирішив захищати Україну від «рашистів». Пішов добровольцем зі словами: «Не молодим же йти. Я вже прожив життя. Краще піду я, ніж син». І пішли — пан Василь разом із хлопцями Вінницької ТРО на передову, а його син Володимир — у волонтери.

Нині вчитель-доброволець повернувся до рідної Вінниці, продовжує тут служити. Журналіст RIA поговорила з Василем Стаховим і дізналася, як війна змінила педагога.

Зустрілися з Василем Стаховим у його рідній 27-й школі, де він працював з 1992 року. Вчителя, який спортивну форму змінив на військову, тут і колеги, і учні — всі радо зустрічають з обіймами. Пишається колегою і директор ліцею Олексій Терновой. Василь Стахов каже, що рідна школа допомагала його бригаді й із захисними сітками, і з коштами на автівку.

Сам педагог-військовий просив нас не писати про нього як про героя, оскільки він на передовій був кілька місяців. Каже — важливі ті, хто нині на фронті.

— В день, коли почалася повномасштабна війна, мені подзвонив колега з дитячо-юнацької школи стрільби, і ми 25 лютого пішли разом записуватись до тероборони, оскільки у військкоматі нас би не взяли за віком, а мені вже 60 років, у сніні вийшов на пенсію, — розповідає Василь Стахов. — Підготовка була, я служив в армії, більше десяти років працював тренером у секції з кульової стрільби і в школі, і в ДЮСШ. До речі, хотів піти з товаришем ще в 14-му році в АТО, але нас теж за віком не взяли.

20 червня чоловіки виїхали з Вінниці, 22 червня були на передовій, під Слов'янськом.

— Здавалось, я був підготовлений: в мене були навички стрільби, нас дуже добре готували на полігонах. Але справжню школу я пройшов на фронті, — каже вчитель. — Добре, що в бригаді було чимало учасників бойових дій в зоні АТО/ОСС, які все підказували і розказували. У мене в підрозділі дуже класні хлопці,

вік від 23-х і до 60-ти, — але всі справжні. Я не соромився вчитися в молодших вдвічі бійців, які коригували мої дії.

Василь Стахов говорить, що попри небезпеку, страху, як такого, не було.

— Було відчуття, що завжди потрібно бути наготові. Ніколи не знаєш, куди і коли прилетить. Вдень і вночі щось над головою літає, і ти молишся за себе і своїх побратимів. Але і до такого звикаєш. Перед прильотом касетних мін, до прикладу, ми встигали сховатися.

Бригада тероборонівців з Вінниці дислокувалась між Слов'янськом і Ізюмом.

«У мене в підрозділі дуже класні хлопці, вік від 23-х і до 60-ти, — але всі справжні. Я не соромився вчитися в молодших бійців»

— Ми були в селі Долина, — розповідає військовий. — Але від нього лише назва залишилася — населений пункт повністю розбили рашисти. Бачив, як його посипали вночі фосфорними бомбами — диявольська краса, по-іншому не назвеш.

Поки вчитель-доброволець воював на передовій, за нього в тилу хвилювалися троє дітей, онука і дружина.

— Ми старалися часто не дзвонити, і не всі одразу. Бувало, літали російські безпілотники і роздавали зв'язок, засікли сигнали і розбивали місце дислокації, — каже Стахов. — Якщо була можливість подзвонити рідним — говорили, що все добре.

Було непросто військовим і з технікою. Добре, що вінницькі

На війні пан Василь був 65 днів. Його звільнили, оскільки йому за шістьдесят. Нині він продовжує служити у Вінниці

волонтери, на чолі з сином Володимиром, організували збір на новий бус. Мешканці мікрорайону, школа — гроші на автомобіль зібрали за два тижні.

— У нас був автобус «Фольксваген», але за шість днів ворог його знищив. Добре, що хлопці живі залишилися, отримали незначні поранення. Я сам був здивований, що так швидко все організували. 18-го сказали про потребу в техніці, а 5-го вже автомобілі отримали.

Розповідає Василь Стахов, що він на фронті зрозумів про українців, і про себе:

— Українці можуть чубитися, але якщо потрібно — згуртуються, один за одного і за країну горю стануть. Лише одне прошу: гучно під час війни не потрібно гуляти, бо у когось, в сім'ї поруч, можуть у цей час оплакувати загиблого сина. Але загалом українці — гарний народ, інакше не було б усього цього. Стосовно мене... Я змінився — став більш

спокійним, мовчазним. Поки нема чому радіти.

Повоювати вчителю фізкультури з 27-ї школи вдалося недовго — все через його вік.

— Я на війні був усього 65 днів, а далі мене звільнили, оскільки мені за шістьдесят. Мені командир сказав, що за пів року захочеться повернутися до побратимів, а в мене вже за кілька днів після повернення з'явилося таке бажання. На жаль, немає такої змоги повернутися. Але я продовжую служити під Вінницею.

Пан Василь після повернення з фронту вже встиг одружити сина. Нині мріє повернутися до школи і навчити учнів тому, чого на війні навчився сам.

— Взяти предмет захист України: те, що в книжках написано і те, що на практиці застосовують — трішки різні речі. Так само з тактичною медициною — ми проходили навчання в медиків НАТО. Там багато навчився і в побратимів теж — саме цього хочу навчити дітей.

Дружина військового просить про допомогу

МАРИНА КАРАБАЙ, RIA

Дорогою у військкомат вона сподівалась, що то дурний збіг обставин і страшний сон, про те, що він зник безвісти — просто кошмар. Маршрут, який раніше займав не більше години, цього разу здавався нескінченним. Спілкування з військовими... питання про чоловіка... потім декілька днів очікування, аби отримати повідомлення: Микола Тімотін зник безвісти.

Дружина українського захисника, мешканка Вороновиці Ніна Тімотіна розповіла про свого чоловіка, колишнього атовця, який у травні цього року знову пішов на війну.

Жінка сказала, що її Микола прикордонник і у 2015–2016 роках брав участь у захисті нашого суверенітету, тож коли розпочалась повномасштабна війна, чекав дзвінка з військкомату. Говорив, що усі хлопці з Вороновиці давно воюють, а він «лобуряка» ходить без діла.

Після того, як отримав по-

вістку, одразу зібрав рюкзак і на другий день пішов. Спершу його відправили на підготовку.

Пані Ніна згадує, що спочатку вона дзвонила чоловіку, вони довго спілкувались — обговорювали справи, в тому числі й домашні. Згодом він був постійно зайнятий і появився, що тренуються зранку до ночі. Тож розмови стали короткими.

Дружина хвилювалась, що доведеться купувати обмундирування, але чоловік повідомив, що амуніцію видали усю, хоча і не нову.

— І каску, і бронік, — зазначає жінка. — Купила лише дві пари тактичних рукавичок.

Після місяця тренувань чоловіка разом із побратимами відправили на південь, під Миколаїв.

— Одним із його побратимів був Василь, вони з ним ще строковою службою разом несли. Стільки років пройшло і тут зустрілись знову. Тож Микола був задоволений, що зустрів старого армійського друга, — каже співрозмовниця. З-під Миколаєва 57-му брига-

ду, в якій служив чоловік, перекинули під Херсон. Там у районі селищ Сухий Ставок та Костромка і зник Микола Тімотін.

На думку пані Ніни, найімовірніше, це була якась бойова операція, в якій брали участь не усі. Його друг та побратим Василь на зв'язок не виходить, але вона знає, що він живий і що він не був у тій «операції».

Жінка згадує останню розмову з чоловіком. Це було 1 вересня.

— Казав, що дуже страшно війна, щоб я берегла себе і дітей, — передає слова чоловіка пані Ніна. — Потім перевів розмову на інше. Мовляв, загубив рюкзак і всі речі, лише телефон залишився. Не хвилюйся, говорю йому. Бережи себе, усе купимо. Чуєш, головне себе бережи.

Ніна насилу стримує сльози, розповідаючи про ту розмову.

— А потім він приснився мені, — каже. — Я вранці одразу до Вінниці поїхала, у військкомат. Военком з кимось там зв'язався, запитує: «Чого до мене дружини твоїх солдатів ходять.

Востаннє дружина розмовляла з Миколою 1 вересня. Воїн вважається зниклим з третього вересня

Де інформація?» А звіди відповідають: «Ще 12-го вересня подав інформацію, що зник безвісти».

Потім жінка отримала «Сповідання сім'ї», датоване 20 вересня. Жінка вірить, що чоловік живий, тож звертається до усіх, хто має інформацію, з проханням допомогти:

— Він не може нас залишити. Я відчуваю, що він живий. Дуже

усіх прошу допомогти у пошуку. Можливо, він у лікарні без свідомості. Будь ласка, допоможіть знайти чоловіка! Тімотін Микола Михайлович, народився 25 грудня 1981 року, 57-ма бригада. Вважається зниклим безвісти з 3 вересня. Рухався в Херсонському напрямку. Будь-яка інформація важлива для мене. Мій номер 097–58–47–507, — говорить Ніна.

У ВІННИЦІ СТАРТУЄ КОНКУРС «НАРОДНИЙ БРЕНД 2022»

На старті ■ Вже з першого жовтня розпочинається конкурс «Народний бренд 2022». Цьогоріч він змінює свій формат, але продовжує працювати разом з усією країною. Тож, якщо ви представник місцевого бізнесу Вінниці, встигніть стати його учасником. Розповідаємо, що для цього потрібно, як буде проходити голосування і визначення переможців

НАТАЛІЯ КОРПАН, RIA,
(097)1448132

«Народний бренд» — це конкурс на визнання найкращих компаній шляхом голосування, який проводить RIA Media. Це 21-річна історія і традиція, що сильніша за ворога. Тому навіть під час війни він відбудеться, щоправда, з деякими змінами.

Аби наблизити перемогу Україні, ми засновуємо благодійний фонд на чолі з редакцією RIA/«20 хвилин» та головним редактором Вадимом Павловим. Від початку війни він працює на підтримку вінницьких військових на передовій.

За цей час волонтери фонду придбали та передали три позашляховики, виготовили кілька сотень бронжилетів. Наші хлопці на Сході і Півдні країни, від

Херсону до Донбасу безкоштовно отримали цей захист. Також власними зусиллями фонд забезпечив підрозділи раціями, тепловізорами, одягом та іншою військовою амуніцією.

Всі учасники конкурсу «Народний бренд» цьогоріч зможуть доєднатись і задонатити будь-яку суму. А ми своєю чергою обов'язково розповімо, як і кому ці внески допоможуть.

ЯК СТАТИ УЧАСНИКОМ?

Участь у конкурсі «Народний бренд» для бізнесу є безкоштовною. Конкурс проводиться з 1 жовтня по 30 листопада 2022 року. Ви можете стати конкурсантом, якщо ваша компанія:

- працює у Вінниці;
 - ваш вид діяльності відповідає номінаціям конкурсу;
 - ви є у каталозі ТОП20.
- Якщо компанії немає в каталозі ТОП20, або у відповідній

номінації, вона може звернутись до адміністрації сайту на пошту vn.info@20.ua (свого менеджера), щоб її додали до списку учасників.

Одна компанія може брати участь лише в одній номінації. У 2021-му в «Народному бренді» взяли участь понад чотири тисячі вінницьких компаній.

ЯК ПРОХОДИТЬ ГОЛОСУВАННЯ?

Голосувати за найкращий локальний бізнес також зможуть лише жителі міста. Такі обмеження існують для того, аби люди обирали найкращих саме серед тих брендів, якими дійсно користуються.

Щоб проголосувати в конкурсі, вам необхідно:

■ Обрати одну із номінацій та знайти бренд, за який ви хочете віддати свій голос; натиснути на кнопку «Проголосувати».

■ Так зробити потрібно мінімум у десяти номінаціях, щоб ваші голоси були зараховані.

■ Для завершення голосування вкажіть свій номер телефону, автовідповідач продиктує вам код, який потрібно ввести на сайті.

І наостанок — розкажіть друзям про «Народний бренд» у соцмережах.

Якщо ви вже почали голосування, але не встигли закінчити, то інформація про вас зберігається. Ви можете продовжити голосування в будь-який зручний час. Проголосувати ви можете

Конкурс «Народний бренд» проходить вже 21 рік поспіль. Переможців визначають не журі, а вінничани, які хочуть підтримати бренди, якими справді користуються

лише один раз. Минулого року у Вінниці за бренди голосували понад 30 тисяч людей.

ЯК ВИЗНАЧАТИМУТЬ ПЕРЕМОЖЦІВ?

Традиційно за результатами голосів вінничан на сайті top20.ua й визначатимуться переможці. Відбудеться це на початку грудня.

Система голосування прозора та проста. Слідкувати за ходом голосування кожен може на сторінці результатів. Вони оновлюватимуться щодня, починаючи з третього жовтня.

За 21 рік свого існування «Народний бренд» помітно еволюціонував, і торік конкурс відбувався

у 23 містах України. Щороку кожен з учасників із нетерпінням очікував на урочисту церемонію нагородження із зірковими ведучими та вишуканими частуваннями.

Цьогоріч же нагородження відбудеться в обмеженому, економному режимі. Кожен переможець отримає нагороду і своє заслужене визнання. А після перемоги ми все надолужимо і відсвяткуємо ще гучніше!

Тож, реєструйтесь і отримуйте відзнаку «Народний бренд», а разом довіру та прихильність клієнтів. Детальніше ознайомитися з правилами можна за посиланням: <https://top20.ua/vn/brand>.

512643

Їмо більше чи менше? Як змінилися харчі вінничан

ВІКТОР СКРИПНИК, RIA, (067)1079091

Яких продуктів і скільки люди їдять — це є одним із найважливіших показників рівня нашого життя. Принаймні так стверджують ті, хто досліджує якість життя. Про це зазначають і в обласному управлінні статистики, де повідомили дані про те, скільки основних харчів було спожито в середньому на одну людину

протягом 2021 року.

Аби зрозуміти тенденцію, співставили аналогічні дані п'ятирічної давнини, тобто за 2016 рік. Виявилось, що за п'ять років жителі нашої області суттєво скоротили споживання молока та картоплі.

Картина дещо дивна, якщо взяти до уваги, що молоко виробляють найбільше в державі у порівнянні з іншими облас-

тями. Та й картопля росте біля кожної хати. Втім, як мовиться, статистика знає все.

У 2016 молочної продукції припадало на середньостатистичного жителя 205 кілограмів, то у 2021-му — 197 кг. За цим показником область опинилася торік на 16 місці у державі.

Ще суттєвіше скорочення у споживанні картоплі: зі 184 кг у 2016-му — до 161 кг у 2021-му.

На чотири кілограми менше спожито цукру (32 кг у 2021-му році проти 28 кг у 2016-му).

На два кілограми менше з'їли хліба і хлібобулочних виробів (111 у 2016-му і 109 кг торік).

Натомість у раціоні стало більше м'яса, відповідно 53 у 2016-му і 59 кг у 2021-му.

Більше їмо плодів та ягід (55 кг у 2016-му і 66 кг у 2021-му). Збільшено споживання риби,

рибних продуктів й олії — з 12 кг до 15 кг.

До речі, за кількістю спожитих хлібобулочних виробів область посіла у 2021 році друге місце, м'яса — третє, рибних продуктів, яєць і олії — четверте.

До цього тексту мимоволі напрошується давній жарт. Хтось зів дві курки, а інший — жодної. Але в середньому виходить по одній курці на людину.

РЕКЛАМА

НАЦІОНАЛЬНА ГВАРДІЯ УКРАЇНИ

СЛУЖБА ЗА КОНТРАКТОМ

Запрошуються чоловіки
(вік 18-60 р.)

- патріотично налаштовані
- фізично розвинені
- без судимостей
- кар'єрний ріст

З/п від 11000 грн. + соц.пакет

Тел. у м. Вінниця: (0432) 61-80-10, (067) 659-15-46

БАНЯ НА ДРОВАХ

НА БЕРЕЗІ МАЛЬОВНИЧОГО ОЗЕРА

В наявності віники:

- березові
- дубові
- канадський дуб
- дубово-липові
- березово-липові
- липові
- кропиви
- вербові
- полинові
- з травами:
- * звіробою
- * м'яти
- * полину
- * кропиви

ГОТЕЛЬ ПРАЦЮЄ
(099)65-83-530
(099)64-12-870
(067)15-81-289
(066)86-90-588

160 грн/л.

мед із заповідного краю

ЧЕРЕЗ ХРОНІЧНИЙ СТРЕС, МИ ВСІ «ЗАЛИТІ» КОРТИЗОЛОМ

Проблема ■ Війна, це стрес, війна, що триває більше пів року — хронічний стрес. Там, де хроніка, йде збій всіх систем організму. І маємо проблеми з нервами, зі сном, із харчуванням. Як наслідок — надмірна вага, ожиріння, супутні хвороби. Щоб цього не трапилося, лікар дає нам кілька порад

АЛЬОНА РЯБОКОНЬ,
RIA, (067)4333535

Ми живемо в еру ожиріння, все більше людей мають надмірну вагу. З початком війни багато хто через стрес скинув кілька кіло, але за кілька місяців знов набрав зайве. Люди скаржаться на скажений апетит, у жінок збивається менструальний цикл, є проблеми з кишково-шлунковим трактом та «повилазило» безліч інших проблем. Про наслідки хронічного стресу ми поговорили з лікарем-гастроентерологом Анастасією Коноплицькою.

— Ще в умовах ковіду, а це вже третій рік поспіль, ми мінімізували рухову активність, ми стали прив'язані до дому, до гаджетів, — говорить лікарка. — Змінилися наші звички, наша харчова ланка, додався стрес. Все це поєдналось і... Спочатку зростає маса тіла, потім йде розвиток різних ступенів ожиріння, як наслідок інших захворювань на тлі ожиріння. А це і серцево-судинні захворювання, і ендокринологічні захворювання у вигляді порушення толерантності до глюкози, розвитку цукрового діабету II типу. І багато чого іншого

Але за останні півроку війни, це набуло ну дуже широких масштабів. Вага в деяких стрімко збільшилась на 10–20 кг. Чому так?

— Цьому теж є пояснення. До війни наше суспільство було не готове. В першу чергу психологічно, і звісно ми отримали сильний стрес. Якщо ми маємо

стрес, а війна, це суцільний стрес для нас всіх як для дітей, так і для дорослих, як для тих, хто поїхав, так і для тих, хто залишився, для гарячих точок і для тилкових міст. Все це змінило наш фоновий психологічний стан.

Стрес — це природна реакція організму і якщо ця реакція тимчасова, ми швидко відновлюємось. Але якщо ми живемо в постійному, хронічному стресі, а пів року війни, це вже хронічний стрес — відновитися складно.

Без стресу, як і без гормону стресу, жити ж неможливо?

— Звісно, цей гормон ми всі маємо в достатній кількості. Коли він виділяється фоновим, на якусь стресову ситуацію — це один момент. Адже в цей момент він стабілізує організм, активує мозок, впливає на травлення на імунні функції.

Пам'ятаєте, як в перші місяці війни багато людей сильно схудли? Тому що був різкий підвищений стресовий стан, який акумулював всі обмінні процеси організму. До того ж, тоді багатьом їсти просто не хотілося. А потім, за наступні місяці, ці люди набрали вдвічі більше.

Чому так відбувалося?

— Тому що стрес хронізувався. На фоні стресу наша ендокринна система викидає багато гормону стресу — кортизолу. Внаслідок постійного високого рівня кортизолу в сироватці крові, ми починаємо більше відчувати голод. Щоб справитись зі стресовим фактором, ми маємо їсти. Постійні перекуси — надлишкова вага.

Чим відрізняється набір ваги

в звичайному стані, і ожиріння через хронічний стрес?

— Наприклад, зовнішнім виглядом. Люди з надмірним викидом кортизолу мають характерний, так званий абдомінальний тип ожиріння. Тобто: худенькі ручки/ніжки, а центр тіла з концентрацією жирової тканини.

Це збільшення центру тіла відбувається не тільки за рахунок підшкірного жиру, а ще за рахунок збільшення відсотку вісцерального жиру — того, який покриває наші внутрішні органи. І саме хронічний стрес сприяє тому. І саме такий стан, з підвищеним кортизолом, буде збільшувати ризики для нашого здоров'я.

Як ще на нас впливає хронічний стрес?

— На фоні стресу дорослі люди починають більше палити, вживати енергетичні напої (кава, чай, енергетик), вживати

Внаслідок високого рівня кортизолу в крові, ми більше відчуємо голод. Щоб справитись зі стресовим фактором — їмо

алкогольні напої. А ще ми постійно відслідковуємо купу інформації про хід війни, тому що маємо рідних, близьких, знайомих на війні, чи на окупованих територіях. Надмірне отримання інформації теж підтримує високий рівень кортизолу. А ще ми погано спимо. А погана якість сну, це теж як варіант хронічного стресу і причина для підвищення рівня кортизолу.

Коли даний гормон високий, він нас змушує постійно відчувати голод і відчувати надмірну тягу до солодкого. А вживаючи те саме солодке, стимулюючи напої, алкоголь, цигарки ми підготовуємо наш кортизол і відповідно стресовий стан. Тобто ми не втамовуємо «голод», а навпаки. І маємо замкнене коло.

Як розірвати це замкнене коло?

— Можливо спробувати адаптуватися до існуючої ситуації, що ми живемо в умовах війни. А ще

Анастасія Коноплицька, доцент, лікар-гастроентеролог.
«Насправді вгамувати кортизол в організмі можуть прості речі — режим сну та травлення і фізкультура»

впорядкувати своє життя дуже простими, але водночас дуже складними для багатьох діями:

■ Фільтрувати отриману інформацію;

■ Зменшити емоційну реакцію на події;

■ Збалансувати режим харчування: сніданок, обід, вечеря; забрати перекуси, але забезпечити себе від голодування (тому що потім з'їмо більше);

■ Збільшити час без гаджетів, особливо перед сном;

■ Збільшити фізичну активність за рахунок довгих прогулянок, йоги;

■ Стимулюючи напої (чай, каву) вживати в першу половину дня до 16.00 (якщо полюбляєте чай перед сном, замінити це йогуртом)

Таким чином ми зможемо впливати на рівень кортизолу.

А напряму, наприклад, пігулками можна впливати на рівень кортизолу?

— Це дуже тонке питання, і це мають бути специфічні рекомендації від фахівців. Тому що інколи, це дійсно потребує медикаментозної корекції.

Адже через хронічний стрес, ми маємо ще купу порушень. Зокрема відбувається ендокринологічний збій. Наприклад, порушення менструального циклу в жінок. В чоловіків порушення еректильної функції. І в тих, і в тих порушення лібідо.

Все це відбувається через стрес,

і все це свідчить про порушення взаємозв'язку роботи гормонів. Адже в нашому організмі все пов'язане: головний мозок, щитовидка, наднирники, яєчники... — це все така велика ланка, злагоджена робота якої залежить одне від іншого. А гормон стресу цю злагодженість порушує.

А ще на фоні стресу відбувається понаднормова робота кишково-шлункового тракту. І буває такий стан, як синдром подразненого кишківника. В однієї людини цей стан викликає діарею, в другій закріп, в третій чергування закріпів і діареї.

Тож з порушеннями, які виникають через хронічний стрес, мають працювати кілька фахівців — психолог, ендокринолог, гінеколог, гастроентеролог. І якщо мова про вагу, то дієтолог, який допоможе виробити здорові харчові звички.

А що робити з дітьми?

— Діти, це особливе питання, на прийомі я дуже часто бачу дітей, які мають родичів на війні, і ці дітки дуже хвилюються. Вони дуже переживають, часом до такого стану, що не можуть ні з ким про це поговорити. А це дуже страшно, тому що дитина не знає, як з цим впоратись. Тому потрібно розмовляти з дітьми, говорити з дітьми про війну, про сирени, про сховища. Тому що вони дуже важко це сприймають і хворіють.

РЕКЛАМА

511617

СЛУХОВІ АПАРАТИ

Скринінг, підбір, тестування
БЕЗКОШТОВНО

Доступні ціни

Апарат "невидимка" за 1 годину

Товар сертифіковано. Сертифікат № PR.402-17 від 28.08.2020 р. Дійсний до 18.08.2024 р.
Виробництво SIVANTOS GmbH (Ерланген, Німеччина), колишня назва SIEMENS AT.

вул. Кропивницького, 1 тел. (0432) 52-77-37; (095) 286-37-37;
(068) 286-37-37*

САМОЛІКУВАННЯ МОЖЕ ЗАШКОДИТИ ВАШОМУ ЗДОРОВ'Ю

ПРОГРЕСИВНА ІТ-ОСВІТА ОНЛАЙН!

Вінницька ІТ-Академія

СТАНЬ

- ПРОГРАМІСТОМ
- ТЕСТОВАЛЬНИКОМ
- WEB-ДИЗАЙНЕРОМ
- PROJECT-MЕНЕДЖЕРОМ

ГАРАНТОВАНО!

067-431-19-21
ITA.IN.UA

505712

«ЖИТТЯ В ОКУПАЦІЇ — ЦЕ ТЮРМА» ІСТОРІЇ ЖІНОК ПЕРЕСЕЛЕНОК

Історії жінок ■ У Вінниці презентували відеопроєкт «24 історії після 24 лютого». Це розповіді жінок, які жили в блокадному Маріуполі, гарячому від обстрілів Харкові, чи окупованих частинах Донбасу. Розповідаємо про проєкт та ділимося з вами кількома історіями сміливих українок, які нині знайшли прихисток у Вінниці

НАТАЛІЯ КОРПАЧ, RIA,
(097)1448132

Історії про сміливість, горе, страх, радість, сум та віру. Кожна історія, наче оголений нерв. Кожна історія про різне, але всіх їх об'єднує жадання жити під українським прапором.

Організаторами цього відеопроєкту стала команда громадської організації «ВІСЬ». Робота над проєктом тривала упродовж літа. Записала 24 відеоісторії журналістка Олеся Шуткевич.

Вже цього місяця організаторки будуть публікувати жіночі історії, які ви зможете побачити на сторінці організації у ФБ, ютуб каналі та інших відкритих ресурсах.

За словами організаторок, ідея зафіксувати думки переселенок тут і зараз, щоб зберегти пам'ять і не дати їй трансформуватися під впливом нових обставин та часу, виникла після того, як ГО «ВІСЬ» почала надавати гуманітарну допомогу внутрішньо переміщеним жінкам.

— Сигналом, що ці історії треба записати, стала одна ситуація. За гуманітарною допомогою прийшла переселенка з дочкою, і остання була дуже жвава, а в один момент підійшла до мене і каже: «А знаєш, на мішках з картошкою найгірше всього спати». І мене просто «розшматувало», — розповідає координаторка проєкту Світлана Дубина. — Ці фрагменти життя дуже важливо зберегти, щоб ми розуміли, що пережили люди. За цією аббревіатурою «ВПО» стоять живі люди.

Як кажуть творчині проєкту, кожна історія просто просилася бути збереженою.

— Ці історії були записані у парках. На фоні там співають

пташки та лунає дитячий сміх, а жінки розповідають про те, як їх бомбили. Про те, як вони тікали з окупації. Про те, як у спідній білизні ховали жетон. Це наша спільна історія, яка має бути задокументована, — розповідає журналістка Олеся Шуткевич. — Ці історії важкі, трагічні, але й несуть світло у собі. Бо ти розумієш: вона змогла і я також зможу.

Ми поспілкувалися з кількома жінками, учасницями відеопроєкту, які прийшли на презентацію, та ділимося їхніми історіями війни з вами.

«Я ЗБИЛАСЯ З РАХУНКУ, СКІЛЬКИ БЛОКПОСТІВ МИ ПРОЇХАЛИ»

Лідія переїхала у Вінницю з Білозерки Херсонської області. Вона виїжджала разом із чоловіком, двома дітьми та сестрою. А згодом сюди переїхала і її мама.

Далі — пряма мова.

— Ми дуже довго наважувалися на виїзд. Бо, коли ти там, то здається, що все нормально. Трошки стріляють, але ми вірили, що з усім впораємося, — каже Лідія. — Та потім почало приходили усвідомлення, що ти знаходишся у зоні бойових дій, але водночас пишеш рідним «я у безпеці».

Спершу ми думали, що все обійдеться і скоро нас звільнять. Згодом з'явилося бажання виїхати. Хоч і міський голова намагався нас заспокоїти, але в окупації довго витримати неможливо, це дуже складно.

Виїжджати ми намагалися двічі. Зараз, озираючись назад, я розумію, що нам справді пощастило. На блокпостах нас мало перевіряли. Але це був складний шлях. Ми бачили зруйновані міста, обгорілу техніку.

Коли ми чули, що йдуть бої,

У Вінниці презентували відеопроєкт «24 історії після 24 лютого». У ньому творчині зняли на відео розповіді жінок з Маріуполя, Донбасу, Харківщини, Херсонщини

то зупинялися. Бої закінчувалися. Ми їхали далі.

На той момент єдиним завданням було — заспокоїтись. Блокпостів було десь 15. Але, може, й більше. Я з рахунку збилася, щоб не концентруватися на негативі.

Коли ж ми виїхали на підконтрольну територію, то у мене розслабилося тіло та вперше за два місяці перестала боліти голова. Перше, що я побачила — український прапор. Він такий гарнесенький, такий прекрасний. Жовто-блакитний. Такий рідний. Раніше в кожному кабінеті він висів. Але ми сприймали його як даність.

«Коли ми потрапили на підконтрольну територію, то відчули себе людьми. Перестали відчувати постійний страх»

А потім були наші військові, і коли вони заговорили українською мовою, то я зрозуміла, хто я. Була неймовірно рада бачити наших військових.

З того моменту в мене виникло відторгнення російської мови. Я зрозуміла, наскільки важливо розмовляти українською мовою в Україні. Зі своїми дітками я вирішила розмовляти виключно українською мовою. Це додає стійкості.

«ЖИТТЯ В ОКУПАЦІЇ — ЦЕ ТЮРМА»

Марина виїхала з Херсону 26 березня. Місяць вони із сім'єю прожили в окупації.

Марина виїхала з Херсону наприкінці березня, місяць вона з сім'єю прожили в окупації. Каже, коли приїхали у Вінницю, то не могли звикнути, що всі спокійно ходять, живуть

— Сюди я переїжджала з чоловіком, дитиною та мамою чоловіка. Мої батьки там залишилися, бо бабуся з дідусем похилого віку, і вони їх не можуть залишити, — розповідає Марина. — Ми підтримуємо зв'язок через інтернет з батьками, а вже батьки словесно передають інформацію про бабуся з дідусем. Бабуся — дорога для мене людина, я її вже пів року не бачила, і мені дуже важко через це.

Коли ми жили в окупації, то мені здавалося, що морально нас нічого не підтримувало. Мені було важко. Коли ми вже потрапили на підконтрольну територію, то відчули себе людьми. Припинили відчувати страх, що може хтось прийти і забрати нас чи щось у нас.

Тут справжнє життя а життя в окупації — це тюрма. Ми боялися вийти з дому, а якщо виходили, то це було ненадовго, коли стояли у черзі за хлібом. Аптеки не працювали, ліки діставали у деяких волонтерів. Або писали про потребу в місцевих групах і люди ділилися, в кого є пластиночка таблеток, то відрізали по кілька штук. Життя там було страшне.

Зв'язку не було, його вимикали. Ми могли виїхати в місто, розійтися по магазинах і пропав зв'язок. І все, як знайти одне одного?

Виїжджали ми звідти власною автівкою. Було вісім, а може й більше, блокпостів. Було важко, ми боялися. Люди з автоматами під вухом. Вони вивертали все, перевіряли все. Перед тим, як виїжджати, ми все почистили з

телефонів.

Коли ж приїхали у Вінницю, то не могли звикнути, що всі спокійно ходять, живуть. Це чудове місто, дуже зелене, і тут чуйні люди. Чоловік зараз служить, а я займаюся вихованням дитини.

«Я ВІРЮ, ЩО ПОВЕРНУСЯ ДОДОМУ»

Олена Литвиненко переїхала з Харкова. Вона сімейна лікарка, яка вже четвертий місяць працює у Вінниці за своєю спеціальністю.

— Ми переїжджали вже у квітні. Потрібно було насамперед вивезти батьків із Салтівки, де у нас дуже гучно. Ми думали, що ми їх вивеземо і повернемося, але вирішили зостатися тут всі, — розповідає переселенка. — Добиралися два дні, їхали своєю автівкою. Зараз із нашим житлом там все добре. А от у батьків домівка вже трішки пошкоджена.

Думаю, там у Харкові мені допомагала морально триматися робота. Тому тут я теж почала одразу шукати роботу.

Мої колеги з Харкова скинули мені інформацію, що у Вінниці буде відкриватися новий медичний центр, і я працевлаштувалася туди. Я вірю, що повернуся в Харків.

Працівники закладу, де я зараз працюю, надають допомогу хабу «Я Маріуполь». І, надихнувшись прикладом цього хабу, я з іншими ініціативними людьми плануємо відкрити хаб для харків'ян, які знайшли прихисток у Вінниці. Харків'ян дуже багато у Вінниці, і думаю, до зими через проблеми з опаленням їх може бути ще більше, на жаль.

«Підтримка важлива»

Кожна із жінок, чиї історії ми розповіли вище, але жила свій унікальний досвід. Але у цих досвідів є одне спільне — їх легше пережити, коли у тебе є підтримка та позитивні приклади.

Жінки, які виїхали з Донбасу ще вісім років тому і залишилися у Вінниці, показують своїм прикладом, що почати життя з чистого аркуша можна. А іноді навіть можна говорити про «подарунків війни».

— Ті, хто переїхав у 2014-му, розуміють, що це таке вимушено залишати свій дім. Розуміють, наскільки це важко. І тому підтримують переселенців, що переїжджають

після 24 лютого, — говорить голова правління ГО «Інноваційна дія» Світлана Дмитрієва, яка переїхала з Макіївки. — Коли у 2014 році я переїхала, то мені було важко знайти роботу. Коли я звернулася у громадську організацію, то вже від цього почалася якась інтеграція. Ми своїм прикладом показуємо, що усе можливо. Можливо стати на ноги, почавши все з нуля. Це такий мотиваційний момент.

Колега Світлани з громадської організації Ірина говорить, що також важлива співпраця між громадськими організаціями, адже, якщо між собою співпрацювати,

то буде змога допомогти більшій кількості людей.

Зустрічі, коли переселенці розповідають про свій шлях, проводить команда правозахисної організації «Джерело надії».

— Зрозуміло, що сьогодні ситуація докорінно відрізняється від того, що було вісім років тому. Людей дуже багато. Травмованих людей значно більше. Але що тоді, що зараз потрібно шукати себе на новому місці, і на прикладі інших можна побачити, що це можливо, — каже виконавча директорка «Джерело надії» Христина Орлова, яка переїхала з Луганщини.

СТАВ НАЙСИЛЬНІШИМ ШТАНГІСТОМ КРАЇНИ

Рівень ■ Вінничанин Руслан Кожакін днями став абсолютним переможцем на чемпіонаті України з важкої атлетики серед чоловіків. Він підняв у сумі на 20 кг більше, ніж його найближчі суперники

ЄВГЕНІЙ МИХАЙЛІВ, RIA, (098)8591459

Руслан Кожакін виступав у престижній ваговій категорії до 96 кг. Спортсмен показав високі результати: ривок — 165 кг, поштовх — 200 кг, сума — 365 кг. Таким чином наш земляк на понад 20 кг випередив найближчих переслідувачів. Змагання мало статус відбору на чемпіонат світу-2022 у Колумбії.

ПІШОВ НА РЕКОРД

Тренує 27-річного спортсмена наставник збірної Вінниччини Костянтин Соцков — майстер спорту міжнародного класу, чемпіон світу серед молоді. Він повідомив, що під час змагання Руслан Кожакін навіть спробував побити рекорд України. Але цього разу не вдалося.

— Під час третьої спроби Руслан заявив вагу штанги 205 кг, це мав бути рекорд України. Але через маленьку технічну помилку він не зміг її зафіксувати. Втім, вінничанин був близьким до підкорення рекорду. Тому, сподіваємося, Руслан на чемпіонаті світу все ж підніме штангу вагою 205 кг або навіть 207 кг. А на наступному чемпіонаті Європи вже подужає штангу вагою 210 кг! — розповів Костянтин Соцков.

Костянтин Соцков є особистим тренером Руслана, починаючи із 2018 року. З того часу він виступає за Вінницю. Рус-

лана підтримують наша школа вищої спортивної майстерності, облспортуправління і міський спорткомітет. Зокрема, спортсмену допомагають із харчуванням, влаштовують збори тощо.

Костянтин Соцков разом з іншим тренером Дмитром Бабичем ізолювали Руслана від усіх зовнішніх проблем, аби він міг повною мірою сконцентруватися на тренувальному процесі. Водночас просять долучатися небайдужих меценатів і благодійників, адже підготовка штангіста

Руслан Кожакін родом із Чернігова. Але він представляє Вінниччину на змаганнях вже три роки

світового рівня вимагає значних фінансових витрат.

БОРІТЬБА ЗА ОЛІМПІЙСКУ ПУТІВКУ

Руслан перед чемпіонатом України набрав вагу і перейшов у нову категорію — до 96 кг. Спортсмен продовжує боротися за путівку на наступні Олімпійські ігри.

— Але перед початком відбору на Олімпіаду він перейде у категорію до 102 кг, бо саме вона — олімпійська. Це погоджено із го-

Руслан перед чемпіонатом України набрав вагу і перейшов у нову категорію — до 96 кг. Перед початком відбору на Олімпіаду він перейде у категорію до 102 кг

ловним тренером збірної України Ержасом Болтаєвим (Казахстан). До речі, він був особистим наставником дворазового казахського олімпійського чемпіона і рекордсмена світу Іллі Ільїна. Ми налагодили плідну співпрацю із Елджасом, — розповів Костянтин Соцков.

На Олімпіаді у престижній ваговій категорії до 102 кг зберуться найсильніші люди планети. Бо середньостатистичний атлет важить саме приблизно 100 кг.

Ержас Болтаєв наголосив, що Руслан Кожакін потрапить до олімпійської збірної України, що в грудні цього року розпочинає відбір на Ігри. У важкій атлетиці він стартує за два роки до Олімпіади і складається із шести основних стартів.

— За три місяці до Олімпіади оприлюднюється рейтинг. Путівки на Ігри отримають десять найсильніших атлетів у кожній із п'яти вагових категорій. До них додається по одному провідному штангісту з кожного континенту (із метою розвитку нашого виду спорту), — повідомив Костянтин Соцков.

ДРУГА ДОМІВКА

Руслан Кожакін родом із Чернігова. Але він представляє Вінниччину на змаганнях вже три роки. Під час війни снаряд влучив у стадіон Чернігова, де Руслан починав займатися важкою атлетикою. Тому він не може тренуватися у цьому місті, на відміну від міста над Бугом.

— За останні роки Вінниця

стала для мене другою домівкою. Мене тепло прийняли у Вінницькій школі вищої спортивної майстерності, підтримало обласне спортивне керівництво і міський спорткомітет. Я добре відчуваю це. Тому збираюся вперше в історії вінницької важкої атлетики здобути ліцензію на Олімпійські ігри, — сказав Руслан Кожакін.

Руслан Кожакін — молодий тато, на початку цього року у нього народилася дочка. Це, зрозуміло, додає спортсмену мотивації боротися за найвищі сходинки світового п'єдесталу. Поки що він майстер спорту України. А звання «міжнародника» присвоюють лише за успіхи за межами країни. Тому Руслан спробує виконати цей престижний норматив на відбірному чемпіонаті світу в Колумбії, який відбудеться в грудні цього року.

— Мрію, аби Руслан перевершив мої здобутки. Коли він виходить на поміст, відчуває потужну ауру моєї підтримки. Кажу, що не може не підняти штангу, адже побоюється розчарувати тренера. Коли Руслан Кожакін прийшов до національної збірної, він був фактично рядовим спортсменом, шостим-сьомим номером команди. Але завдяки спільній плідній роботі став одним із лідерів чоловічої збірної України. Ніколи у вінницькій важкій атлетиці не було призерів чемпіонатів Європи і світу серед дорослих, учасників Олімпійських ігор. Разом із Русланом збираємося це виправити! — каже Костянтин Соцков.

КОРОТКО

Відкриті уроки футболу

■ У Вінниці 29 вересня стартує проєкт «Відкриті уроки футболу». На спортивне дійство запрошують дітей військових ЗСУ, постраждалих від війни та із сімей, які потребують соціальної підтримки. Учасників фестивалю прийматиме стадіон міського палацу дітей та юнацтва. Організовує захід обласна асоціація футболу у співпраці з Українською асоціацією футболу, UEFA Foundation for children, Cross Cultures (Данія), громадськими активістами і міською владою.

Звітняги у Німеччині

■ На турнірі у Німеччині відзначилися вихованки вініцького шахового клубу «Романтик» (філії МДЮСШ № 6). Софія Буркот посіла перше місце у категорії серед дітей до 12 років. Вона набрала 6,5 очка у семи партіях. А її сестра Надія Буркот зайняла друге місце.

Медаль із Туреччини

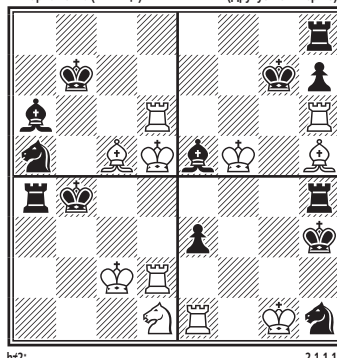
■ У м. Самсун (Туреччина) відбувся чемпіонат світу з єдиноборств FISU. У боротьбі самбо успішно виступив вихованець Вінницької спортшколи № 5 Павло Зверько. Він посів третє місце у ваговій категорії до 58 кг.

Переміг у відборі

■ Вінницький боксер Арсен Земнухов виборов путівку на чемпіонат Європи серед юніорів. Турнір проходитиме на початку жовтня у м. Монте-селівано (Італія). Арсен переміг у відбірковому спарингу суперника з Одеси, чемпіона Європи-2021 серед юнаків.

Випуск №29 (1225)
Популярні двокодові задачі-мініатори на кооперативний мат.

Задача №2888-2891
М. Пархоменко (Вінниця) (Друкуються вперше)

ПЕРЕВІРТЕ РОЗВ'ЯЗОК:
Газета RIA №38 від 21 вересня 2022 року

Задача №2884
1. Крb8! Тc7 2. Кра8 Тc8х;
1. Таb1 Тd6 2. Тb8 Тc6х.

Задача №2885
1. h5! Th5 2. Tf7 Th8х;
1. Th8! Tg5+ 2. Крf7 Tg7х

Задача №2886
1. Кра4! Сb4 2. Сb3 Кc3х;
Крb2! Ка3 2. Кра1 Сс3х - мат чорному королю різними білими фігурами на одному полі «с7»

Задача №2887
1. Тd3! Th3 2. Тd1 Те3х - ідеальний мат
1. Крf3! Kh2х 2. Крg3 Tg4х - правильний мат

М. Пархоменко

Вінничанин Олександр Яровий здолав чемпіона Азії

ЄВГЕНІЙ МИХАЙЛІВ, RIA, (098)8591459

У Сербії завершився один із найбільш престижних міжнародних боксерських турнірів «Золота рукавичка Воеводини», який зібрав потужний склад. У змаганнях брали участь 170 боксерів із 21-ї країни.

До складу молодіжної збірної України у ваговій категорії до 63,5 кг увійшов представник вінницького клубу «Золота рукавичка» Олександр Яровий. Для вихованця тренера Дениса Осадчука турнір став справжнім випробуванням. На шляху до фі-

налу наш боксер переміг представників Казахстану, Індії, Швеції. У запеклому вирішальному поєдинку він переміг індуса, діючого чемпіона Азії.

Як повідомив Денис Осадчук, турнір у Сербії став етапом підготовки до чемпіонату світу, який

стартує 16 листопада в Іспанії.

Нагадаємо, Олександр Яровий — діючий чемпіон Європи з боксу 2022 року серед молоді у ваговій категорії. Золоту нагороду представник Вінниччини здобув на континентальній першості у Софії (Болгарія).

Школа Хакерів — твій шлях до успішного майбутнього

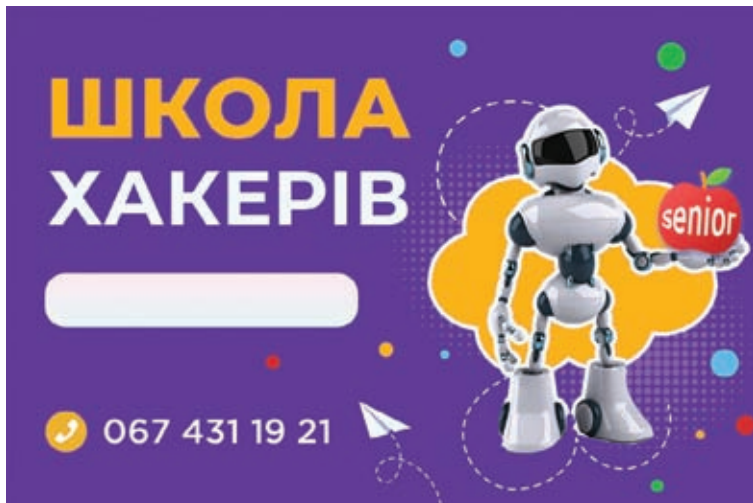
БЛОГ

ПРЕСЛУЖБА
ВІННИЦЬКОЇ
ІТ-АКАДЕМІЇ

Сум, біль, трагедії щодня... На жаль, війна в Україні триває. Забирає життя. Руйнує міста і села. Наносить невимірну шкоду економіці України. В такі страшні часи особливе значення має підготовка дітей до майбутнього дорослого життя. Навчання і освіта дітей зараз — це наш фронт. Наш обов'язок перед тими, хто захищає нас зі зброєю в руках. Нашим дітям розбудувати країну після перемоги. Зараз ми формуємо націю, яка буде Україною майбутнього.

І вже ні для кого не секрет і не викликає жодних сумнівів, що майбутнє в ІТ-технологіях. Ця війна довела, що розвинута технологічна країна і мужність її воїнів — може і дає відсіч будь-якій скаженій орді з технологіями минулих віків.

Крім того, сфера ІТ за останні роки зайняла перші позиції у світі за розвитком та продовжує впевнено рухатися вперед. Ринок ІТ-послуг пропонує безліч вакансій для спеціалістів

різних напрямків як для початківців, так і для висококваліфікованих спеціалістів.

Ми з гордістю можемо написати: «Ми навчимо дітей жити в майбутньому!» Ми проведемо їх у світ ІТ-технологій.

Ми — це Школа Хакерів Вінницької ІТ-Академії. Чому саме ми? Бо це досвід 12 років успішного навчального процесу. Це підготовка прогресивних айтишників уже зі школи. Це можливість спробувати і зро-

зуміти, який багатий світ ІТ, щоб обдуманно вибрати напрямки і по завершенню школи вже мати професію, яка дозволить мати гідну фінансову підтримку і до якої лежить душа. Звісно, можна піти провчитись 5 років, перемучитись і потім зрозуміти, що це не твоє. Дарма витрачений час не повернеш.

Ще один важливий момент, який притаманний саме цій індустрії. Навчання все життя! І ми вибудовуємо навчальний

процес саме таким чином. Як будуються найвищі хмарочоси. Поверх за поверхом. Один шар знань є основою для наступного. За час навчання в нас діти вивчають — Логіку, Математику, Інтернет-програмування (HTML, CSS), Програмування алгоритмічними мовами C/C++, Веб-дизайн, Англійську мову для ІТ, Бази даних, JS, PHP, програмування Arduino, тестування і робота в команді тощо. В Школі Хакерів викладання сучасних предметів, збалансоване поєднання теорії та практики і дружня атмосфера. Все для того, аби розкрити талант кожної дитини і дати їй зрозуміти, що насправді представляє собою ІТ-сфера і як взаємодіють різні напрямки в ній, щоб краще усвідомлювати свій майбутній професійний вибір.

І так, ми впевнені в собі, бо, крім мотивованих учнів, у нас є професійні викладачі-практики, для яких викладання — поклику душі і соціальна місія. Ми всі — це велике коло однодумців. Викладачі не просто діляться своїм безцінним досвідом і надають практичні знання, а супрово-

дують кожного в цікавий і прогресивний світ ІТ. Кожна нова тема вивчається на практичних прикладах, щоб потім втілити у реальні проекти. Діти вчаться приймати рішення, аналізувати, порівнювати і оцінювати інформацію з будь-яких джерел, бачити проблеми, ставити питання, висувати гіпотези та оцінювати альтернативи, робити усвідомлений вибір, приймати рішення та обґрунтовувати їх та брати за них відповідальність.

І це є головною філософією навчання в нас. Якщо ви бачите вашу дитину інтегрованою в світ майбутнього, здатною незалежно мислити і впевнено крокуючою до успіху своїм шляхом — реєструйтесь у нові групи Школи Хакерів hack.intita.com.

Ми вирощуємо таланти!

Вінницька ІТ-Академія

тел. 067-431-19-21

сайт: hack.intita.com

І не забуваємо направляти усі свої сили і вільний час на допомогу українським захисникам! Підтримайте ініціативу Вінницької ІТ-Академії допомоги ЗСУ: <https://mre.uspih.vn.ua/>.

505712

ОЛЕКСАНДР
ШЕМЕТ,
ГРОМАДСЬКИЙ
ДІЯЧ

Я бібліотечне дитя. Мама працювала бібліотекарем Чечельницького цукрового заводу. Чекаючи кінця робочого дня, я спав на книжкових полицях, підклавши під голову «Дон Кіхота» з ілюстраціями Сави Бродсько-

го. Кожного дня під дверима нашої квартири лежали цілі стопки різних журналів та підписних видань. На горіщі бібліотеки я знайшов літературу, яку було вилучено, але у мамі не піднялася рука палити книги. Там серед десятків томів Сталіна, маршала Тіто і Мао Цзедуна, знайшов у журналі «Новий Мир» «Один день Івана Денисовича»... А коли я хворів

і залишався вдома, щоб не марудився, мама приносила мені підшивки моїх улюблених журналів «За рубежом», «Крокодил» і «Перець». Так я познайомився з творчістю художника Леоніда Соїфертіса. Це людина з патологічною цікавістю до життя. Кількома штрихами він був спроможний створювати цілісні характери в динаміці буття. А зовсім нещодавно взнав, що

мій улюблений художник з елегантнішим почуттям гумору народився в... Іллінцях. Пишаюсь своїм краєм.

Пишаюся своїм краєм

БЛОГ

РЕКЛАМА

Пізнай світ ІТ разом із Школою Хакерів

HACKERS' SCHOOL

Для дітей від 9 до 16 років

Набір вже розпочався!

Телефонуй: 067-431-19-21

Реєстрація на сайті: hack.intita.com

505712

ЄВРОПЕЙСЬКА ПЛОЩА У ВІННИЦІ, ЦЕ ПРОСТІР (НЕ) ПАМ'ЯТІ?

Історія міста ■ Впродовж усього часу свого існування простір навколо Європейської площі накопичив багато різноманітних сенсів. Щоб розповісти історію цього місця, у Вінниці відкрили виставку, відвідати яку можна безоплатно. Творці виставки розповіли, хто і чому похований на Європейській площі. Як змінювалося це місце, водночас змінюючи й простір довкола себе

НАТАЛІЯ КОРПАН, RIA,
(097)1448132

Виставку «Європейська площа: простір (не) пам'яті» Музей Вінниці презентував у рамках Днів європейської спадщини, що тривали у місті з 15 до 25 вересня.

Експозицію у вигляді трьох великих стендів розмістили на першому поверсі вежі Артинова. Мета творців виставки — розкрити правду про місце пам'яті, яке ніколи не було пов'язане виключно з подіями Другої світової війни.

— Чому це простір (не) пам'яті? Бо Меморіал Слави як місце пам'яті, яке було створене в 1920 році та розвивалося впродовж цих багатьох десятиліть, м'яко кажучи, криє в собі значно більше сенсів, ніж просто поверхневий контекст сприйняття цієї локації як зони пам'яті про Другу світову війну, — пояснює директор Музею Вінниці Олександр Федоришен. — У цьому виставковому проєкті ми поетапно розкриваємо цю хронологію.

Нижче — скорочено перекажемо вам хронологію Меморіалу Слави, яку на відкритті виставки розповіли її творці-історики.

СТЕНД ПЕРШИЙ: СТВОРЕННЯ ЗОНИ ДОЗВІЛЛЯ

Перший стенд присвячений передісторії Європейської площі, він знайомить нас з історією цього місця з кінця 18 до початку 20 століття.

— З карти 1795 року ми можемо побачити, що місце, де розташована сучасна Європейська площа, мало вигляд пустиря, — каже кандидат історичних наук, заступник директора Музею Вінниці з виставкової роботи Євген Сафар'янс. — Наприкінці 18 століття це місце було виділене під будівництво міської ратуші.

Але після того, як територія була окупована російською імперією, будівництво так і не завершили. Територія залишилася пустирем.

— На початку 19 століття змінюється призначення будівлі,

вона стоїть недобудом, але має використовуватися як повітовий суд, — каже Євген Сафар'янс. — До кінця 19 століття до Вінниці з Європи приходить мода на сквери та парки. З'являється прошарок заможних людей і відповідно запит на простір, де можна буде прогулятися та відпочити. Саме на Європейській площі братами Грохольськими закладається сквер. Історик говорить, що у 1890 роках площа перетворюється на перший повноцінний парк у нашому місті.

— Алеї перетинали площу хрест навхрест, а по центру стояла альтанка. Вона, на жаль, не збереглася до нашого часу. На той час площу називали бульвар, така назва побутувала серед місцевих жителів до радянського періоду, — розказує фахівець.

СТЕНД ДРУГИЙ: УТВОРЕННЯ ПОХОВАЛЬНОЇ ЗОНИ

Головною піковою точкою, з якої починається практика поховання у центрі міста, був 1920 рік, коли радянська влада остаточно закріпилася у Вінниці. Меморіальним стрижнем цього простору з 1921 року була колона, встановлена на честь борців за владу рад на Вінниччині. Нині вона переосмислена як колона Магдебурзького права.

— У повоєнний період, після Другої світової, у 1958 році по всьому Радянському Союзу відбувається велика агітаційна кампанія про контекст, так званої, Великої вітчизняної війни. Тобто підсилення теми пам'яті та пропагандистського сприйняття жертви спільного радянського народу в цій війні, — говорить Олександр Федоришен.

У 1958 сюди потрапляють індивідуальні та колективні поховання, пов'язані з Другою світовою. Колона доповнюється пам'ятником солдата, схиленням у жалобі. У 1965 тут запалюють вічний вогонь, він був такий самий, як зараз. Лише його переносили в різні місця площі.

— Наступний етап, мабуть, був найбільш виразний та важливий для цього простору. Тепер не могили й поховання служать

Виставку «Європейська площа: простір (не) пам'яті» розмістили на першому поверсі вежі Артинова. Мета творців виставки — розкрити правду про це місце пам'яті

скверу, а сквер служить могилам, меморіалам та культу, — продовжує Федоришен. — Тоді відбувається упорядкування могил, композиція повністю змінюється. У 1987 році з'являється велика домінанта «Безсмертя», але всі ми знаємо цю композицію, як «Три солдати».

Як пояснює Олександр, вже за часів відновлення української незалежності контекст, той, який був раніше про громадянську війну, відходить на другий план. І посилюється лише контекстом Другої світової війни.

— З'являється пояс з іменами загиблих вінничан. У 2005 з'являється пам'ятний

Головною точкою, з якої починається практика поховання у центрі міста, був 1920 рік, коли закріпилася радянська влада

знак партизанам і підпільникам. Вперше за довгий період лише у 2014 році там з'явилася українська зона — меморіал вшанування Героїв Небесної Сотні та АТО/ООС, — говорить історик.

СТЕНД ТРЕТІЙ: ТО ХТО Ж ПОХОВАНИЙ У ЦЕНТРІ ВІННИЦІ

— Корінь вищезгаданих перформативів лежить в іменах тих, хто тут похований. Зокрема тих, чийх імен ми не знаємо, бо на Меморіал Слави є колективні та індивідуальні поховання, — розпочинає розповідь про третій стенд кандидат історичних наук, заступник директора Музею Вінниці з наукової роботи Сергій Гула.

Олександр Федоришен презентував виставку. Він переконаний, що Меморіал Слави криє у собі більше сенсів, ніж просто місце пам'яті про Другу світову війну

Загалом у зоні меморіалу поховано (а здебільшого — перепоховано) приблизно 150 людей: від тих, хто брав участь у захопленні Вінниці й боровся проти Української Народної Республіки, до вінницьких підпільників у роки Другої світової (наприклад, Ляля Ратушна і Юрій Курій).

— Впродовж 1918–1920 років, коли на цю землю прийшла чужа влада, вона почала насаджувати свою ідеологію та бачення розвитку. Для цього їм треба було підпорядкувати усе, в тому числі й міські простори. Більшовики маркували простір буквально собаку, своїми загиблими товаришами, — продовжує історик. — Влада більшовицька маркувала цей простір під себе, але вони робили це хаотично, але вони робили це процесі трансформації навіть була втрачена могила головного чекіста Вінниці Михайла Максимовича, який був фактичним організатором червоного терору у місті з масовими арештами,

катуванням й розстрілами в потилицю із зав'язаними руками.

Також, наприклад, тут похований Петро Запорожець, який загинув ще у 1905 році. За словами істориків, перепоховали його, бо він був особисто знайомий з Леніним. Він був діячем російського революційного руху українського походження.

— Тут поховані і червоноармійці, і політичні активісти, і комсомольці. І ті, які збройно боролися проти української армії та влади у 1917–1921 роках. Поховані з почестями у цій зоні й ті, хто замирав хліб у подільських селян, це ми можемо стверджувати, опираючись на архівні документи, — каже Олександр Федоришен.

Похований тут й, до прикладу, Трохим Тімченко. Це росіянин, який був учасником громадянської війни в Росії.

Додамо, вхід на виставку вільний з 26 вересня. Вона відкрита з понеділка по п'ятницю з 12.00 до 18.00.

Щотижневик «RIA»

Свідство про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія ХМ №1069-427 ПР від 30.06.2020 р., видане Міністерством юстиції України

Зареєстрований та видається з березня 1993 року.

Засновник: ТОВ «РІА Холдинг».

Видавець з 2006 року — ТОВ «Видавництво «РІА»; адреса: 21032, м.Вінниця вул. Ширшова, 3а

Поштова адреса редакції:

21016, Вінниця—16, а/с 5808.

Ця газета надрукована на папері, що наданий нам в якості гуманітарної допомоги та за підтримки компаній: АНРБУ, WAN-IFRA, Agora, Norske Skog, БО «УСЦІ» та Kinstellar.

Замовл. № 220132

Наклад 17 900

Наші координати:

Вінниця, Хмельницьке шосе, 2а (гот. профспілок, напроти «Книжки»), 6 поверх, e-mail: reklama@ria.ua

Головний редактор: Вадим ПАВЛОВ

Випусковий редактор: Наталія ПІСКУНІЧЕВА

Газета є членом

Всесвітньої Асоціації Новинних Медіа WAN-IFRA

тел. (0432): 555-111 (багатокаліній)

Редакція не завжди поділяє думку авторів публікацій та не несе відповідальності за зміст реклами та оголошень.

Літеросполучення «РІА» (в тому числі в сполученні з будь-якими словами та зображеннями), а також графічне зображення вказаного, заборонені до копіювання авторськими правами.

Інформація для публікації надається інформаційним агентством ТОВ «Видавництво «РІА»; код ЄДРПОУ 34095069; адреса: 21032, м.Вінниця вул. Ширшова, 3а; свідство про державну реєстрацію інформаційного агентства як суб'єкта інформаційної діяльності серії КВ №.194-57Р від 12.08.2009 р.

Передплатний індекс: 40030. ВИМАГАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ В БУДЬ-ЯКОМУ ВІДДІЛЕННІ ЗВ'ЯЗКУ УКРАЇНИ

20MINUT.UA

Видруковано в друкарні ТОВ «Прес Корпорейшн Лмітер» м.Вінниця, вул. Чехова 12-а тел. (0432)55-63-97, 55-63-98

«КРАЩЕ БУДУ ЇСТИ «МІВІНУ», НІЖ ГРАТИ У РОСІЙСЬКИХ СЕРІАЛАХ»

Інтерв'ю ■ Актор-харизма, зірка одного з найцікавіших театрів країни — Івано-Франківського національного театру ім. Франка Олексій Гнатковський вразив Вінницю виставою «Про що мовчать чоловіки» і ексклюзивно для RIA розказав про довгоочікуваний фільм «Довбуш», свою волонтерську роботу і важливість культурного фронту у час війни

ВАЛЕНТИНА
КИРИЛЬЧУК, RIA,
(096)3145155

Заслужений артист України Олексій Гнатковський закохав у себе всіх вінничан, які прийшли побачити світовий шедевр із Бродвею, виставу для дорослих «Про що мовчать чоловіки». У цей непростий час ця легка, весела і водночас мудра вистава про стосунки і любов стала ковтком свіжого повітря і справжнім вибухом емоцій.

Зарядивши кожного бажанням кохати і жити, насолоджуючись кожною секундою, у інтерв'ю RIA знаменитий актор поділився мудрими думками та особистими переживаннями, які у його родину принесла війна.

ЗАПИС «ГАМЛЕТА» ПЕРЕДАЛИ БОРИСУ ДЖОНСОНУ

— Чи треба грати під час війни? Вже з найперших вистав я пере-свідчився: однозначно! Для людей це теж своєрідна психологічна реабілітація. Аби підтримати переселенців і наших глядачів, у моєму рідному Івано-Франківському театрі ми з найперших днів почали грати вистави у бомбосховищі. Найпершу зіграли драму за книгою Марії Матіос «Нація». А другою зіграли виставу «Гамлет», яку, до речі, потім зняли на відео і передали запис у посольство Великобританії. Британці у свою чергу особисто передали відео Борису Джонсону — це була вдячність британському народу і уряду за те, що вони нині роблять для нас.

Наш театр у Франківську має власний фронт. Ми постійно го-

воримо у театрі про важливість української мови й культури. Адже розуміємо, що, борючись за дух і духовність, ми боремося в тому числі і за нашу землю. Москалі дуже добре це розуміють! Найперше, що вони роблять, захоплюючи територію, — знімають прапори, все перефарбовують та міняють книжки і змушують російською мовою навчати дітей. А ми чомусь до останнього часу дуже толерантно ставилися, щоб, упаси Боже, російську мову «не ущемляли». Ні! Треба заборонити цю мову в принципі! На корню знищити! Спершу — духовність і культура, а потім — зброя і бомби. Тому не можна продовжувати толерувати. Треба категорично відмовлятися і назажди забувати про все російське!

«ЇХНЯ ЛІТЕРАТУРА — ЦЕ Ж АБСОЛЮТНА ЗБРОЯ!»

— У нашому театрі дотепер теж у репертуарі була російська класика. Мали класну виставу за чеховим, кілька постановок сучасних, модних авторів, а також почали ставити «Ідіота» Достоєвського, де я мав грати Рогожина. Та з початку повномасштабного наступу зразу відмовилися від усього — маємо забути і стерти з пам'яті все це! На жаль, ми всі довгий час були жертвами потужної імперської політики нав'язування, бо виховувались у такому середовищі, де російська культура так чи інакше підносилась. Розумієте, навіть я, ширий бандерівець із Заходу України, до якогось часу казав, що мій улюблений автор — саме Достоєвський. Я добре знаю англійську і французьку мови, дуже багато літератури читаю — і все

ФОТО ДМИТРА ДАНКЕВИЧА

Після Перемоги побачимо Олексія Гнатковського у одній із головних ролей фільму «Довбуш». Актор розповідає: «Це наймасштабніше і найдорожче кіно в історії України від режисера-титана Олесь Саніна»

одно я був толерантний до цього питання. Та коли подивився збоку на всю їхню літературу і мистецтво — це ж абсолютна зброя! Не розумію, чому деякі досі так борються за цього конченого булгакова і не борються так само завзято за українську і якісну світову літературу?! Величезна глиба Генрік Ібсен, Ремарк, Сенкевич, Бернард Шоу,

«Спершу — духовність і культура, а потім — зброя і бомби. Не можна толерувати. Треба забувати про все російське!»

для діток — Марк Твен — люди, читайте цих геніїв і відкривайте наших, українських! На жаль, із української літератури ми взагалі не знаємо цілий пласт. Я, до речі, робив окремий соціальний проєкт у Франківську по «Розстріляному відродженню» — про всіх авторів із будинку «Слово», яких у 30-х роках було вбито або репресовано радянським союзом. Ми про них у принципі не зна-

ємо нічого! Про Хвильового, Леся Курбаса, Куліша ще десь чули, а решта? Про Михайля Семенка, Майка Йогансена люди геть нічого не знають. Бо їх якраз і вбили спеціально, щоб ми про них не знали. Щоб натомість до нас прийшов Достоєвський... Це спрямована культурна політика, жертвами якої ми стали. Та не треба підхоплювати «Стокгольмський синдром», коли ми, жертви, раптом толеруємо до гвалтівників і кажемо: «Та ні, це ж хороша література. Вони не винні...» Навпаки! Вони винні всі! Починаючи від юрія долгорукого, який був «першим януковичем» нашого краю, бо його вигнали з Києва за хабарництво, і він заснував Москву на болотах — і закінчуючи нинішнім ботоксним карликом. Включно з усіма цими ординськими самками і самцями — це нація варварів і нелюдів. І ми не маємо толерувати ні до кого із них! Ми маємо любити своє!

«НАШЕ ЗАВДАННЯ — ЖИТИ І ВБЕРЕГТИ ДІТЕЙ»

— Ця війна породжує у нас багато ненависті. Я сам мав величезну депресію, бо брат моєї дружини, який захищав Маріуполь, досі у полоні. З ним давно немає жодного зв'язку, тож ми спершу думали, що він був на «Азовсталі», і лише потім дізналися, що його одразу поранили і в полон він потрапив із металургійного комбінату ім. ілліча. В гуглі щодня була різна інформація: то писали, що він помертено нагороджений, то потім виявилось, що залишається у полоні. Уявляєте, що ми переживаємо у сім'ї... Це таке величезне навантаження, що ти ненавидиш їх всіх. Та потім я поговорив зі священником про те, що мене роз'їдає, і він сказав мені дуже круту і правильну штуку: «Ті самі речі, що ти робиш по волонтерській чи творчій роботі, ти можеш зробити з ненавистю до них, а можеш то саме робити, але з любов'ю до свого

краю». Тобто робиш те ж саме, але змінюючи полюси. І мені дійсно стало легше! Розумію, що всі дії направлені в життя, а не в смерть. Хоча парадоксально говорити про війну і життя, але наше завдання — жити! Кожен воїн із фронту чи полону має повернутися живим! І ми повинні робити все від нас залежне, щоб у нас тут було життя, а не смерть. А як москалі там — помруть чи будуть жити — мене геть не цікавить. Взагалі байдуже, що у них там відбувається. Це нація, якої для мене не існує!

ПРО РОЛЬ У ФІЛЬМІ «ДОВБУШ» ОЛЕСЯ САНІНА

— Прем'єра фільму «Довбуш», який є найдорожчим фільмом в історії України, мала бути у травні. Зараз розглядається варіант, що, можливо, світова прем'єра відбудеться у Північній Америці, а після Перемоги — вже в Україні. Для мене зйомки у цьому фільмі — не просто знакова роль, а єдина моя робота у кіно. Я завжди відмовлявся від російськомовних серіалів, у які постійно запрошували. Розумів, що багато акторів йшли на поступки, мовляв, це лише заробіток. Та я для себе давно вирішив: краще буду їсти «Мівіну», але в російськомовних серіалах зніматися не буду. Для мене це була, як особиста гігієна. І коли так підходиш до своєї праці, Бог винагороджує саме такими фільмами, як «Довбуш» і такими режисерами, як Олесь Санін. Він найкрутіший режисер в Україні, велет сучасного кіно, який зняв наймасштабніше історичне кіно, до якого я був абсолютно готовий. Віддав туди всю душу! Іван Довбуш — брат Олексі, реальний персонаж. Наш фільм, власне, і називається просто «Довбуш», а не Олекса Довбуш, бо це історія двох братів, їхнього шляху, розуміння честі, доблесті й закону грі. Це історія сходження на Голгофу, така хресна дорога і боротьба за справедливість.

«Створили фонд і зібрали 6 мільйонів гривень для захисників»

Як волонтер Олексій Гнатковський допомагає українським військовим із 2014 року. З початку повномасштабного вторгнення із друзями і дружиною заснував благодійний фонд.

— Коли почалася повномасштабна війна й ракетні обстріли, які у Івано-Франківськ теж одразу прилетіли, ми з дружиною дуже спокійно зібрали дітей і відвезли до батьків. Знали, що до нас прийдуть друзі з Ірпеня, бо заздалегідь домовились, що у разі найгіршого вони можуть приїжджати і жити у нас. У той же день пішли у церкву, спитали в священника: «Що треба?» Він сказав: «Треба тепловізори купляти хлопцям!» Отакий у нас правильний свя-

щенник! Бо це не московський патріархат, який є раковою пухлиною на тілі України. Від друзів я знаю дуже багато історій, як у Києві у церквах московського патріархату діяли ДРГ, зокрема, одного мого товариша поранив снайпер прямо із церкви московського патріархату, — розповідає Олексій Гнатковський. — Я — актор, якому довіряють, якого добре знають у Франківську, тому з того найпершого дня ми почали збирати кошти на фронт. Із дружиною та сім'єю нашого друга — латвійського продюсера Давіса Колбергса, створили благодійний фонд «Україна — мій дім» і загалом за цей час зуміли закумулювати близько 6 мільйонів гри-

вень для захисників. Закупляли тепловізори, машини, прилади нічного бачення тощо. А в останній час, коли стало важче збирати кошти, переформатували роботу фонду: більше гастролюємо з виставою «Про що мовчать чоловіки» і за виручені кошти з квитків у Франківську винаймаємо приміщення і платимо психологам, які безкоштовно проводять психологічну реабілітацію для всіх, кому це потрібно: приходять і переселенці, і воїни, і жертви згвалтувань... На жаль, всі ми тепер скалічені віиною і потребуємо психологічної підтримки. Саме у цьому напрямку відчули себе ефективнішими, тож наскільки вистачить ресурсів, будемо тягнути.

КІНО

SMARTCINEMA

(вул. Оводова, 51, ТЦ «Sky Park»,
4 поверх тел. (096)0035050)

Риф: Монстр глибини

Трилер. 28.09, поч. о 13.40, 18.00
З 29.09 довідка за тел. (096)0035050

Аватар

Фантастика. 28.09, поч. о 19.30
З 29.09 довідка за тел. (096)0035050

Покаяння

Трилер. 28.09, поч. об 11.20, 15.40, 20.00
З 29.09 довідка за тел. (096)0035050

Тіло, тіло, тіло

Жахи. 28.09, поч. о 12.10, 16.30, 20.50
З 29.09 довідка за тел. (096)0035050

Квиток до раю

Комедія. 28.09, поч. о 9.40, 11.00, 11.50, 13.10,
14.00, 15.20, 16.10, 17.30, 18.20, 19.40, 20.30
З 29.09 довідка за тел. (096)0035050

Над безоднею

Драма. 28.09, поч. о 9.50, 14.10, 18.30
З 29.09 довідка за тел. (096)0035050

Інопланетянка

Анімація
28.09, поч. о 10.20, 12.10, 14.00, 15.50, 17.40
З 29.09 довідка за тел. (096)0035050

Запрошення

28.09, поч. о 10.40, 12.40, 14.40, 16.40, 18.40,
20.40

З 29.09 довідка за тел. (096)0035050

Швидкісний поїзд

Екшн
28.09, поч. о 10.10, 12.40, 15.10, 17.40, 20.10
З 29.09 довідка за тел. (096)0035050

РОДИНА

(Вул. Миколи Оводова, 47. Тел. (068)6704069)

Квиток до раю

Комедія. 28.09, поч. о 13.00

Пухнасті бешкетники

Анімація. 28.09, поч. о 10.00, 11.30
29.09-5.10, поч. о 10.00

Аватар

Пригоди. 28.09, поч. о 15.00
29.09-5.10, поч. о 17.00

Галас джунглів

Анімація. 29.09-5.10, поч. о 12.00

Як вони біжать

Комедія. 29.09-5.10, поч. о 15.00

Манхеттенський фестиваль

Короткометражки.
28.09, поч. о 18.10

КІНОТЕАТР «CINEMA CITY»

(Мегамолл, вул. 600-річчя, 17 Е)

Риф: Монстр глибини

Трилер. 28.09, поч. о 13.45, 20.30
З 29.09 довідка за тел. 0800308111

Квиток до раю

Комедія. 28.09, поч. о 12.40, 14.50, 16.00, 17.00,
19.10, 20.10

З 29.09 довідка за тел. 0800308111

Аватар

Фантастика. 28.09, поч. о 13.15, 13.30, 16.15,
16.30, 18.30, 19.15, 19.30

З 29.09 довідка за тел. 0800308111

Покаяння

Трилер. 28.09, поч. о 12.00, 19.45
З 29.09 довідка за тел. 0800308111

Тіло, тіло, тіло

Жахи. 28.09, поч. о 14.40, 18.40
З 29.09 довідка за тел. 0800308111

Я працюю на кладовищі

Драма. 28.09, поч. о 15.30
З 29.09 довідка за тел. 0800308111

Соник 2

Анімація. 28.09, поч. о 17.30
З 29.09 довідка за тел. 0800308111

Швидкісний поїзд

Екшн. 28.09, поч. о 13.20
З 29.09 довідка за тел. 0800308111

Посіпаки: Гравітація

Анімація. 28.09, поч. о 14.00, 15.50
З 29.09 довідка за тел. 0800308111

Тор: любов і грім

Фентезі. 28.09, поч. о 17.40
З 29.09 довідка за тел. 0800308111

ТЕАТР

ТЕАТР САДОВСЬКОГО

(вул. Театральна, 13. тел. 67-09-07, 67-26-54)

Це і є любов?

Трагіфарс у стилі танго
28.09, поч. о 17.00

ШвЛ

Мала сцена. Сцени з сімейного життя
29.09, поч. о 17.00

Bon appetit, або Гарнір по-французьки

Комедія
29.09, поч. о 17.30

Чай з м'ятою чи з лимоном?

Коли щось пішло не так
30.09, поч. о 17.30

ВИСТАВКИ

Виставка «Херсон inside/outside»

Виставка є результатом роботи «Майстерні Арти-візму», заснованої ГО «Центр культурного розвитку «Тотем». Організатори і автори цієї виставки жили і працювали в Херсоні – митці разом із громадськими активістами розробляли і проводили акції для громади і разом із громадою. Мурали, фестивалі, перформанси... А після 24-го все замовкло.

З 24 лютого Херсонщину були вимушені покинути більше 500 тисяч мешканців. Херсонське творче ком'юніті розділилося на тих, хто залишився в окупованому місті, і тих, кому вдалося виїхати. Зараз херсонські митці знаходяться по всьому світу. Проте також і в Херсоні.

Ми, як і всі українці, віримо, що Херсон буде деокуповано. Але яким він буде? Чи перетвориться на культурну пустелю, чи навпаки – магнітом потягне нас додому? Ми почали збиратися в онлайні – спочатку лише ті, хто у безпеці. Потім ті, хто в Херсоні, знайшли спосіб долучатися – знаходили інтернет там, де його роздавали попри заборони окупантів. І ми почали говорити.

Херсон зсередини/зовні – це роботи, створені в окупації і в еміграції. Херсон зсередини/зовні – це діалог, який ми ведемо, стоячі на кордоні між вільною Україною і окупованою землею, між зрозумілим висловлюванням і нервовим зривом, між мистецтвом і спробами його знищити.

Виставку можна побачити до 6 жовтня, в культурно-му центрі «XXI» (вул. Архітектора Артинова, 12а), Тел. для довідок (063)1646494.

Виставка «Наші Хвостики. Варта добра»

В красзнавчому музеї відкрилась неймовірна виставка, яку мають побачити всі. Українці у часи суво-

рих випробувань, які випали на долю нашої країни, показали себе як згуртована нація людей, готових завжди прийти на допомогу. Одним із маркерів сучасних подій є зворушливі випадки ставлення до тварин, які показали величезний ступінь добра та емпатії українців до наших постійних супутників.

Виставка творів анімалістичного жанру є ще одним підтвердженням цієї риси.

Тема доброго ставлення до тварин об'єднала в експозиції різні творчі техніки і мистецькі напрями. Традиції подільської кераміки і сучасні сюжети поєднані у творах викладачів та студентів Тульчинського Фахового Коледжу Культури. Анімалістичний жанр у техніках авторської ляльки представили учні Центру «Барви України». Декоративну анімалістику презентували юні автори студії «Чеширський кіт».

Низку зворушливих образів створили учні Вінницької дитячої школи мистецтв, у тому числі цілу портретну галерею пса Патрона і котів – воїнів ЗСУ.

На виставці панує тепла атмосфера, позитивні емоції, які нам всім зараз дуже потрібні, але крім цього відвідувачі можуть допомогти вінницьким зоо-волонтерам, зокрема муніципальному притулку для тварин, коштами, що будуть зібрані з продажу робіт, представлених в експозиції.

КОНЦЕРТИ

Миша Крупін 11 жовтня у Вінниці

«Ми ще заспіваємо разом цю пісню у нашому місті! У нашому місті!» Миша Крупін 11 жовтня о 19.00 у театрі ім. Садовського з великим концертом у Вінниці на підтримку ЗСУ! Приходьте разом заспівати улюблені пісні, які ви знаєте напам'ять, почути, як файно Миша Крупін співає українською, й зарядитися шаленою енергією яскравої суміші іронії, ширості, репу, одеського фольклору, блюзу та джазових мотивів. Концерт буде сповнений фєрїї драйву та емоцій! Одкровень і сюрпризів буде чимало! Не пропустіть! Квитки від 270 до 440 грн. Купуйте на сайті afisha.vn.ua та у всіх касах міста.

Lviv City Stand Up у п'ятницю

На їхніх концертах все просто: вони жартують — ви смієтесь! Резиденти Lviv City Stand Up чекають всіх вінничан на великому концерті, який пройде у п'ятницю, 30 вересня, о 19.00 у концерт-холі «Mont Blanc». Побачимо всіх найпопулярніших стендап-коміків! Ці хлопці точно попадались вам у Тік-Ток, а тепер запрошують разом провести незабутній вечір у компанії крутих людей! Нові жарячі жарти і надзвичайна атмосфера — готуйтеся до рекордної кількості гумору та усмішок! Квитки від 300 до 500 грн. Купуйте на сайті afisha.vn.ua та у касах у готелі «Франція», театрі, філармонії, Royal pub, «Артинов», «CHERDAK», магазинах «Rock-n-Roll», «Мобі Дік», «Aladdin».

Сергій Асафатов 7 листопада у Вінниці

Його оксамитовий голос заворює, а творчість є магічною сумішшю — лірикою, що стосується кожного! Надзвичайний Сергій Асафатов 7 листопада о 19.00 у театрі ім. Садовського з великим сольним концертом у Вінниці на підтримку ЗСУ! «Море», «Люди ідуть від людей», «Дякую за світанки», «Туман» — будуть всі улюблені хіти та нові прем'єри, виняткова атмосфера та незабутній вечір, повний сюрпризів і якісної української музики! Приходьте за особливими емоціями! Квитки від 270 до 440 грн. Купуйте на сайті afisha.vn.ua та у касах міста. Безкоштовна доставка квитків: (093)101-00-63.

Степан Гіра з концертом «Золото Карпат»

Його хіти стали справжніми шлягерами цілої епохи! Улюбленець жінок, народний артист України

Степан Гіра 20 листопада о 19.00 у театрі ім. Садовського з великим сольним концертом у Вінниці! «Золото Карпат, золото пісень я несу до вас у цей святковий день!» — анонсує артист і готовий щедро обдарувати своїх палких прихильників усіма коштовностями своєї неповторної творчості. Тільки найкращі хіти, потужні емоції і чудовий настрій у цей вечір для вінничан! Квитки від 230 до 530 грн. Купуйте на сайті afisha.vn.ua та у касах міста. Безкоштовна доставка квитків: (098)101-00-63, (093)101-00-63.

КОНЦЕРТИ

Об'єднаний оркестр Вінницької та Маріупольської філармонії

Безпрецедентна подія для нашого міста! У суботу, 1 жовтня, о 18.30 у філармонії вперше у Вінниці, спеціально до Міжнародного дня музики та відкриття 86-го концертного сезону на одній сцені зійдуться Симфонічний оркестр Вінницької філармонії та Камерний оркестр «Ренесанс» Маріупольської філармонії! Об'єднаний оркестр та два іменитих диригенти: заслужений діяч мистецтв України та культури Польщі Георгій Курков і заслужений діяч мистецтв України Василь Крячок презентують неймовірну програму із вибраних творів сучасних українських композиторів та світових класиків. Не пропустіть грандіозну подію! Квитки від 80 до 120 грн. Купуйте на сайті afisha.vn.ua та у касах міста. Безкоштовна доставка квитків: (098)101-00-63, (093)101-00-63.

СІМЕЙНИЙ ВІДПОЧИНОК

Цікаве дозвілля у Подільському зоопарку

Подільський зоопарк у Вінниці — це не просто місце, де можна подивитись на тварин та птахів різних видів, а й приємно провести час, адже тут на території є й дитячі ігрові майданчики, зелені куточки, тут сучасна інфраструктура, з відтворенням фрагментів природного середовища, у якому мешкають звірі та птахи. А також всю територію прикрашають скульптурні зображення, які чудово вписуються у світлий відвідувачів.

У Подільському зоопарку мешкає понад 220 тварин, всіх не перелічити: ягуар Джекі і тигриця Ліза, ведмеді бурі та гімалайські, мавпи, динозаври, вовки і лисиці, зубри, верблюди, зебра, антилопи, олені благородні і плямисті, а ще різновиди птахів: пелікани, орли, беркути, білоголові сили, фазани, страуси, павичі, цесарки, рідкісні породи голубів, качки мандаринки, лебеді білі та чорні.

Адреса Подільського зоопарку у Вінниці: вул. Сергія Зулінського, 9.

Графік роботи зоопарку: з 9.00 до 19.00, без вихідних.

Вартість квитків:

для дорослих — 100 грн,

для школярів та студентів (за наявності учнівського та студентського квитка) — 50 грн,

для дітей від 3 до 6 років — 20 грн,

для дітей до 3 років — вхід безкоштовний.

Телефони для довідок: (0432)61-92-55; (097)4048919.

АНЕКДОТИ

Жінка зупиняє машину, але попереджає, що грошей немає.
Водій:
— Та нічого, сідайте, яюсь розрахуєтесь.
Заїхав до лісу, витягує із багажника покривало, і стелить. Жінка:
— Та ви що! Як можна! У мене чоловік і 2 дітей!
Водій:
— А у мене 50 кроликів, рви траву!

В тролейбусі.
— Ваш квиток?
— Немає, а ваш?
— Я контролер взагалі-то!
— А я електрик, так що, мені тепер за світло не платити?

Різниця між великим містом і маленьким містечком в тому, що у великому можна більше побачити, а у маленькому — більше почути!

Гарний манікюр може прикрасити не тільки руки жінки, але й обличчя чоловіка!..

Якщо гроші для вас не головне у житті, то головне для вас, щоб це не дізналось ваше керівництво.

На роботі мене називають 007: 0 — бажання працювати, 0 — мотивації і 7 перекурів за годину.

Машина з жінкою за кремом на величезній швидкості проїжджає через перехрестя, тричі пролітає на червоне світло, мчить по зустрічній смузі, проскакує між двома вантажівками... За нею поліція, сирени, мигалки, нарешті машину притискають до узбіччя. Жінка зупиняє двигун і запитує чоловіка, який, напівмертвий, сидить поруч:
— Ну, що — пройшла вже, нарешті, твоя гикавка?!

Кличе батько сина і каже йому:
— Синку, ти вже великий, збігай за сигаретами татові!
— Добре, давай гроші.
— З грошима і дурник зможе взяти, а ти мені без грошей принеси!
Пішов хлопець і повернувся через п'ять хвилин з порожньою пачкою.
— Чому порожня?!

Дружина прийшла до лікаря і повідомила, що її чоловік

розмовляє уві сні.
— Я можу виписати вам ліки, від яких він перестане розмовляти.
— О ні, просто випишіть мені такі ліки, від яких він почав би говорити виразніше.

— Ваня, тебе на війну забирають!
— Так у мене же ног нет!
— Так і мобілізація частішає!

Сидять в бункері шойгу з герасимовим та щось активно обговорюють. Заходить Залужний і каже: «Можна вас перебити?»

Інструкція для ЗСУ: «Якщо ви під час наступу впретесь в якусь стіну і почуєте китайську мову — далі йти не треба. Все».

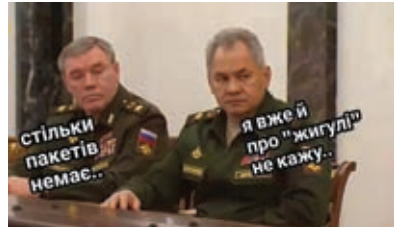
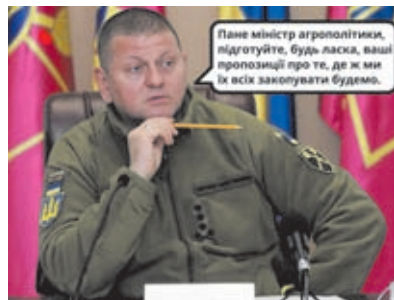
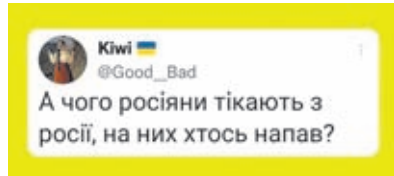
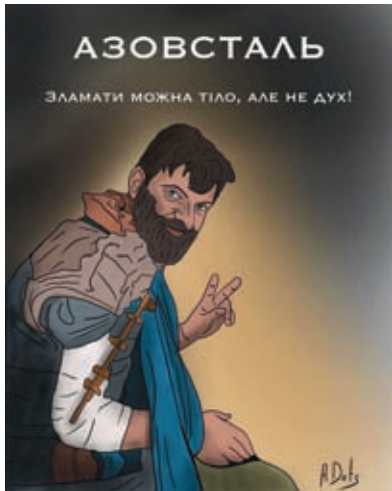
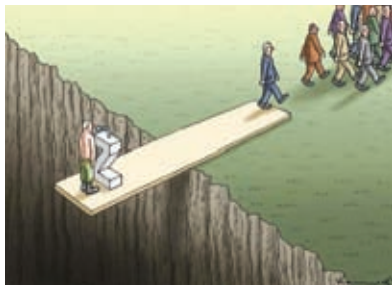
Господина дому — квартирантці:
— Мені набридли постійні нічні візити вашого коханця!
— А що, він і до вас ходить?

— Ізю, це правда, що рф купує бараболоу в Ізраїлю?
— Правда.
— А чому вони самі не вирощують?
— Не знаю. Землі, мабуть, не вистачає...

Син привіз батька в лікарню. У приймальному покої у нього запитують:
— У вас тапочки є?
— Є!
— Халат є?
— Є!
— Постільна білизна є?
— Є!
— Матрац, ковдра, подушка є?
— Є, он у ящику зібрано!
— Добре! А хто це поруч з вами в білому халаті стоїть?
— Це я про всяк випадок лікаря привіз, раптом у вас немає!

Молодий батько в паніці дзвонить педіатру:
— Лікарю, що робити? Трирічна донька напилася зеленки!
— Так, а як дитина зараз виглядає, що робить?
— Що робить... Посміхається зеленими губами, вивисовує зелений язик крізь зелені зуби... Лікарю, що мені робити?!

У трубі сміх лікаря:
— Фотографуйте!
— Як дізнатися, заєць перед вами чи зайчиха?
— Береш за вуха та ставиш на землю... Якщо побіг — то це заєць, а якщо побігла — то зайчиха.

ГОРОСКОП

ОВЕН
Цього тижня вам, схоже, доведеться розраховувати лише на свої сили та вміння швидко міняти плани. Зважайте на інтереси ділових партнерів, друзів і членів сім'ї, не ставте свої амбіції на чільне місце.

ТЕЛЕЦЬ
Велика кількість інформації складеться в нове формулювання, яке відповідь на життєво важливі питання. Постарайтеся не проговоритися про потаємне, одні можуть не зрозуміти, а інші позаздрять. Чим спокійніше ви проведете тиждень, тим краще для вас.

БЛИЗНЮКИ
Цього тижня цілком ймовірно виконання заповітного бажання. Результати вашої діяльності обіцяють бути зримі та вагомі. Ви будете сповнені сил та енергії.

РАК
Настає цікавий тиждень, коли можна активно і із задоволенням попрацювати. Нові люди можуть зіграти істотну роль у влаштуванні вашої кар'єри, реалізації ваших ідей. Однак спробуйте менше говорити і більше слухати.

ЛЕВ
На початку тижня ви можете за бажанням знайти нову роботу. Хоча будь-який ризик чи авантюра приведе вас до провалу чи розчарувань. Намагайтеся зарекомендувати себе сумлінним працівником. Виявіть дружелюбність та терпимість у спірній ситуації.

ДІВА
Тиждень може вимагати від вас активності та нових ідей. Якщо ви досить мудрі, то швидко зрозумієте, що нове, це добре забуте старе. А якщо вас відвідає натхнення, то будь-яка справа вам під силу.

ТЕРЕЗИ
Тиждень на вас чекає динамічний і наповнений різноманітними подіями. Ви готові до нового, хоч би що було його джерелом. У професії та коханні ви підкорите нові вершини.

СКОРПІОН
Цього тижня постарайтеся зловити свою хвилю удачі. Ваші ідеї на роботі будуть потрібні і вам вдасться вирішити більшу частину своїх і навіть чужих проблем.

СТРЕЛЕЦЬ
Не будьте надто відвертими, колегам та друзям не обов'язково знати про вас все. За мінімальних зусиль ви можете отримати максимальні результати. Неділя — сприятливий день для сімейних вечорів та зустрічей зі старими друзями.

КОЗЕРІГ
Цього тижня є ризик помилок та втрат. Тож продумуйте план дій і прорахуйте всі варіанти, у тому числі й невдалі. Постарайтеся об'єктивно розрахувати свої сили, не переоцінювати свої можливості.

ВОДОЛІЙ
Життя цього тижня легко приведе вас до успіху. Постарайтеся не змушувати нікого «зрозуміти ваше становище», тому що ви можете вирішити свої проблеми самостійно.

РИБИ
Цього тижня нові зустрічі та знайомства будуть для вас особливо важливими, виявіть активність, не сидіть вдома. Не захоплюйтеся тратою грошей, ви створите про себе найкращу думку, виявивши розсудливість, а не показну щедрість з метою справити враження.

ПОГОДА У ВІННИЦІ

	GISMETEO	SINOPTIK	METEO.UA
СЕРЕДА 28.09	+16 +9	+15 +10	+18 +10
ЧЕТВЕР 29.09	+21 +9	+17 +7	+19 +10
П'ЯТНИЦЯ 30.09	+22 +14	+20 +8	+23 +13
СУБОТА 1.10	+21 +15	+22 +14	+23 +15
НЕДІЛЯ 2.10	+19 +13	+14 +6	+18 +14
ПОНЕДІЛОК 3.10	+15 +9	+22 +15	+17 +14
ВІВТОРОК 4.10	+10 +7	+19 +14	+14 +10